

KLASSEKAMPEN

KR. 1,00

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

NR.4/1970

AVVIS LO-PAMPENES BLØFF OM »SOLIDARISK LØNNSPOLITIKK»!
ENHET I FOLKETS KAMP MOT FORVERRA ØKONOMISKE KÅR!

KREV KOMPENSASJON!

Ved hvert eneste lønnsoppgjør snakker både LO- og NAF-ledelsen gjerne om solidarisk lønnspolitikk. Plutselig er de opptatt av at de lavtlønte må »få sitt». Men skal dette være mulig, hevder de, må også de lønnstakere som er bedre stilt ofre litt gjennom å dempe sine egne krav!

De samme ordene blir i dag servert i forbindelse med studentenes og elevenes kamp mot forverra økonomiske kår. Kravene om kompensasjon for momsens og økte lån er gruppe-egoistiske skrives det i borgerpressen. Studentene burde i stedet for å kreve mer til seg sjøl tenke mer på f. eks. pensjonistenes elendige leveforhold. Underforstått: Får studentene innfridd sine krav, går det ut over de gamle og fattige.

»LØNNSKAKA»

Disse forsøkene på å sette de forskjellige delene av folket opp mot hverandre har som felles bakgrunn »teorien» om lønnskaka. Denne myten går ut på at det bare finnes en viss avmålt mengde økonomiske midler, en slags »kake», som kan deles ut til dek-

king av folkets rettmessige krav. Kampen for å få igjennom krav, blir en kamp for å sikre seg en så stor bit som mulig. Og de gruppene som får igjennom sine krav hindrer da automatisk andre i å få fullt ut innfridd sine. Slik forsøker staten og monopolkapitalen å forvandle folkets kamp mot monopolkapitalen til en innbyrdes kamp, en kamp mellom ulike deler av folket.

»SOLIDARISK» LØNNSPOLITIKK – SOLIDARITET MED ARBEIDSKJØPERNE

Typisk for denne splitt og herskepolitikken var de svenske LO-pampenes forsøk på å spille ut de »høgt»-lønte Kiruna-arbeiderne mot de lavtlønte i tekstilindustrien. Men hva ville skjedd dersom gruvearbeiderne hadde avstått fra lønnsøkinger? Er det da noen som tror at de statlige gruvekapitalistene ville ha sendt disse pengene til tekstilkapitalistene for utdeling til tekstilarbeiderne? Enhver vet at dette er umulig. Å følge en slik linje er ikke solidarisk lønnspolitikk for arbeidsfolk, det er solidaritet med arbeidskjøperne. FORTS. MIDTSIDENE

5000 studenter demonstrerte utenfor Regjeringsbygget 17. mars, og krevde bl. a. full kompensasjon for momsens for alle ramte grupper.

AV INNHOLDET:

LEDER:

RØD ARBEIDERFRONT
1. MAI — s. 3

ML-GRUPPENE
DANNET — s. 3

ARBEIDERKLASSE-
KONTROLL I
ALBANIA — s. 4

DNA PÅ DEFENSIVEN
I ROGALAND — s. 4

LENIN 100 ÅR:
STYRK KAMPEN MOT
REVISJONISMEN — s. 8

KJEMPEPROFITTER I
INDUSTRIEN — s. 11

JULUSSA 1927:
KAMPEN MOT
STRIKEBRYTERE — s. 12

Betjeninga ved Oslo Sporveier er i kamp

KREVER KOMPENSASJON FOR RASJONALISERINGA

De siste par åra har betjeninga ved A/S Oslo Sporveier blitt utsatt for hardhendte rasjonaliseringstiltak. Trafikkpersonalet har gått ned fra 1 300 til ca. 1 080 i løpet av 1968 og 1969 — dvs. med om lag 17 prosent. Og jobben har blitt tyngre for de som er igjen. Bl. a. har de fått såkalte *delte skift*. Dette betyr f. eks. at folk som går på jobb om morgenen får en pause på flere timer midt på dagen og jobber igjen først i ettermiddagsrushet. Medregna reisetid må de ofte være hjemme fra 12 — 16 timer i ett strekk. Pausen er for kort til at det er noe vits i å dra hjem. I andre tilfelle må nattesøvnen ofres fordi skiftplanen regelmessig pålegger folka å gå rett fra sein kvelds-

vakt til tidlig morgenvakt. Alt dette har skapt stor misnøye.

I det siste er det særlig trikkebetjeninga som har blitt ramma av rasjonaliseringa. Men »der det finnes undertrykkelse, der finnes det også motstand», som Mao Tsetung sier. Trikkegruppa på Grefsen har gått i spissen og fått de andre med seg. Bussbetjeninga, T-banene og de andre gruppene støtter dem fullt ut. Alle forstår at de vil bli ramma av rasjonaliseringa og at de derfor må kreve kompensasjon i tide.

NATTMØTET KREVER FORBEDRING

I desember valgte trikkegruppa et nytt, progressivt styre — folk som vil

kjempe aktivt for krava til medlemmene. Da gruppa hadde årsmøte i januar, krevde de at Oslo Sporveisbetjenings Forening skulle innkalle til nattemøte.

Nattemøtet ble holdt kl. 01.30 natta til 10. februar. Det var stort oppmøte — ca. 400 personer. Møtet gjorde det klart at betjeninga sto samla bak kravet om full kompensasjon for all foretatt rasjonalisering. Det ble spontan oppslutning om et medlemskrav som satte 4 dagers tidsfrist for forhandlings tilbud fra Sporveien. Nattemøtet valgte også en komite med alle gruppeformennene pluss ledelsen i foreninga. De fikk i oppdrag å finne ut hva Sporveien eventuelt ville tilby, og legge dette fram for et nytt nattemøte til endelig avgjørelse. FORTS.SIDE 5

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

★ KLIPP & KOMMENTAR

SPRE KLASSEKAMPEN!

Oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen har ført til økt salg av marxist-leninistenes presse. Oppslaget på *Klassekampen* har stadig økt siden februar 1969, da avisas første nummer kom ut i 3500 eks. I løpet av høsten '69 stabiliserte opplaget seg på 10 000 eks. Etter nyttår økte vi til 11 000. Dette nummeret av avisa trykkes i 12 500 eksemplarer. Vi er visse på at framgangen vil fortsette.

Men til dette trenger vi hjelp fra stadig flere av avisas venner — at stadig flere tar del i salget av *Klassekampen*. Det dreier seg om folk som selger avisa til kamerater på jobben, på skolene og universitetene, driver dørsalg og salg til slekt og bekjente. Salg av *Klassekampen* er en av de beste måtene å propagandere for marxismen-leninismen-MaoTsetungs tenkning.

Det er ikke så vanskelig å selge avisa, f. eks. gjennom dørsalg. En kamerat nordpå rapporterer at han nylig på en kveld solgte avisa til 60 av de ca. 110 husstandene han besøkte. Sjølsagt er dette et av de beste resultatene, og mange steder går det ikke så lett. Men stort sett er vår erfaring at dørsalg til arbeidsfolk går svært godt.

Vi oppfordrer alle våre venner — og vi vet at de er mange — til å engasjere seg i salget av avisa. Bestill noen eksemplarer ekstra av neste nummer!

Styrk m-l-pressa!

»ARBEIDSLIVETS ULYKKESFUGLER»

Bladet *Arbeidsgiveren*, som utgis av NAF, brakte i desembernummeret i fjor et referat fra en Vern og Velferd-kongress på Park Hotell i Sandefjord. Statsråd Rostoft åpnet møtet, LO-formannen Aspengren holdt hilsningstale og direktør Selvig fra NAF understrekte at »vernarbeidet er ikke noe man gjør bare fordi man er nødt til det — det er i stor utstrekning lønnsomt».

Hovedforedraget på Kongressen ble holdt av dr. med. Viktor Linden. Ifølge *Arbeidsgiverens* referat sa han omtrent følgende:

Undersøkelser av fraværstatistikken ved Bergens trygdekasse viser at det »finnes en stor gruppe mennesker som man kan kalle for arbeids-

livets ulykkesfugler. Det dreier seg om en gruppe som påviselig har overhyppighet av arbeidsfravær som følge av sykdom eller arbeidsulykker». Ifølge Linden er fattigdom og alkoholisme også vanlig i denne gruppa med »ulykkesfugler». Fysisk svakhet skal være et annet kjennetegn.

Hva skal så gjøres for å løse ulykkes- og sykdomsproblemene? Lindens svar er enkelt og klart formulert: »Det bør være mulig å 'knipe' denne gruppe allerede i løpet av første år i arbeidslivet.» Siden »ulykkesfuglene» ofte viser sine svakhetstrekk alt fra skolealderen bør arbeidet med å luke vekk de mislykkete begynne alt der. De med fysiske svakheter bør f. eks. ledes inn på andre yrker. Eller man »kan bevisst trene dem opp til å overvinne sine svakheter».

Meningen med denne oppskriften på vernearbeid er klar: Det gjelder å komme ulykker og misforhold på arbeidsplassene i forkjøpet. Blir du skadet på jobben har du stort sett deg sjøl å takke, du er en »ulykkesfugl». Blir du skadet eller borte fra jobben flere ganger, taler alt for at du drikker og er fysisk svak. Derfor er det ikke vernetiltaka og beskyttelsen på bedriften det er noe galt med. Blir du rammet av sykdom, vil det mest effektive vernearbeid være å fjerne deg!

Ikke til å undres over at *Arbeidsgiveren* konkluderer med at »dette foredraget vakte stor interesse blant de mange deltakere». Slike »verne»-forslag passet utvilsomt interessene til de høye herrer på Park Hotel.

SF-NYTT

Berge Fures lokallag *Vestre SF*, har ifølge Oslo SF's årsrapport 259 medlemmer i 1969/70. Dermed er det utvilsomt landspartiets største. Vestre SF har da også ofte blitt trukket fram som et eksempel på at marxist-leninistenes påstand om allmenn tilbakegang for partiet ikke stemmer.

At den virkelige situasjonen er nokså langt fra partiledelsens propaganda går tydelig fram av et brev fra styret i Vestre SF til medlemmene, datert 12. mars:

»Styret ser alvorlig på den nåværende situasjonen i laget, med en uhyre lav lagsaktivitet blant medlemmene. Dette gjorde seg utslag på medlemsmøtet 24. februar, der det møtte 10 medlemmer. Diskusjonen var lagt opp med 5 debatanter utenfra, og det sier seg sjøl at dette ikke kan fortsette.»

Det heter videre at styret derfor

ser seg »nødt til å sende ut et aktivitetsskjema. Dette er nødvendig både for den interne lagsvirksomhet, og fordi Oslo SF krever oss for ansvar for medlemmer vi aldri ser eller hører noe til. Et liknende skjema har vært sendt ut tidligere, men nesten ingen besvarte det den gangen.»

Av aktivitetsskjemaet går det fram at medlemmene i Vestre SF kan velge mellom følgende alternative aktivitetsformer:

- » — (sett kryss)
- Bare betale (og ikke motta andre brev enn årsmøtinnkalling og årsmelding).
- Komme på møtene.
- Være med i det praktiske arbeidet (dugnad, brosjyreutdeling).
- Disponerer du bil.
- Ta del i studiesirkler. Evt. hvilke: ... »

Alt tyder på at det er aktivitetsformene 1 (kontingentinnbetaling) og 4 (disponere bil) som er de mest populære.

Årsaken til forfallet? Den ligger nokså klart i dagen:

Hvem gidder å engasjere seg til en *kampinnsats* for venstre-sosialdemokrati og revisjonisme? I dette laget spiller også en annen faktor en viktig rolle: *Medlemsgrunnlaget* i Vestre SF er spesielt småborgerlig og vassent. En god del av de 259 ble nemlig vervet gjennom Dagbladannonser før splittelsen i partiet for å »redde SF» fra kommunismen.

En oppgave som utvilsomt har lyktes over all forventning.

SAU I ULVEKLÆR

Rett før påske arrangerte NKP Lenin-seminar. Revisjonist-ideologer fra Romania, DDR, Ungarn, Italia og sjølsagt Sovjetunionen deltok. Men også hjemlige revisjonister fikk være med, — deriblant SFs tidligere formann Knut Løfsnes.

Ifølge FRIHETENS referat sa han at »partiorganisasjonen i det nye venstre svarer ikke til den proletariske målsetting og struktur.

Vi må altså ha et kommunistisk parti organisert etter demokratiske-sentralistiske prinsipper — ikke fem sprikende fingre, men en knyttneve».

En hører sjelden så varme ord fra det holdet om dette organisasjonsprinsippet. Alle veit at Løfsnes ikke mente dette da han i 1969 kastet SUF ut av SF fordi organisasjonen bl. a. arbeidet med å tillempe nettopp den demokratiske sentralismen. Alle veit også at Løfsnes ikke har skiftet mening om spørsmålet siden da, og ikke vil gjøre det heller.

Spørsmålet er da: Hvorfor lan-

serer reformist-revisjonisten Løfsnes en slik åpenbar bløff?

Det kan ikke være fordi han ønsker å bli medlem av NKP. For å bli akseptert som medlem der, er slikt preik idag helt unødvendig.

Heller ikke kan det være at Løfsnes ønsker seg flere reiser til DDR og Sovjet. Slike reiser går for tida helst til borgerlige og sosialdemokratiske pamper som øst-revisjonistene trur »har støtte i folket». Snakk om »demokratisk sentralisme» er heller ikke her noen fordel.

Hva kan så årsaken være?

Svar: Lenin er 100 år iår, og marxist-leninistene er på offensiven. I forsøk på å hekte seg på det revolusjonære oppsvinget — hekte seg på og dra nytte av marxist-leninistenes framgang — må sjøl slike håplause og gjennomførte opportunisten som Løfsnes prøve å framstille seg som leninister.

I slike tider går sjøl sauer i ulveklær.

JUNTA-OBERST I DYRØY

NATO-manøvren »Arctic Express» har rullet over Troms. Som vanlig har slik utfolding av folkefiendtlig NATO-krigerskhet vakt allmenn misnøye i sivilbefolkningen. Denne gangen var det særlig fordi deler av kommunen Dyrøy i Troms ble avstengt av »militære sikkerhetsgrunner». Folk måtte skaffe passersedler for å reise på jobben.

En medvirkende årsak til dette komiske tiltaket skal ha vært at en gresk oberstløytnant var observatør i tre dager under øvelsen. Oberst Knut Sand, sjef for observatørseksjonen under øvelsen, har imidlertid, etter påtrykk fra avisa »Nordlys», bekreftet at besøket har funnet sted. Navnet på gjesten fikk avisa ikke oppgitt.

På henvendelse fra avisa sier ekspedisjonssjef Tim Greve i UD at vi kan ikke diskriminere den greske offiseren som person. Han må nærmest betraktes som en internasjonal tjenestemann, mener Greve. Nestformann i stortingets forsvarskomite, Paul Thyness, hevdet at vi »må oppføre oss høflig og korrekt mot våre allierte i NATO», og advarte mot »utpreget ulogiske følelsesmessige reaksjoner».

Informasjonssjef Claus Koren ved NATO på Kolsås tror SHAPE (NATO's hovedkvarter for Europa) sendte grekeren hit fordi »det ville være fornuftig at han kom hit under øvelsen». Og på hvilken måte fornuftig? Jo, »Koren trekker parallellen mellom brannkorpset til NATO på sørflanken, inkludert Hellas, og situasjonen på nordflanken — altså i Norge. Men han vil ikke si at hensikten med grekerens besøk var å trekke erfaringer for hvordan beredskapsøvelsene drives der», skriver »Nordlys».

Formann i stortingets forsvarskomite, Gunnar Alf Larsen, har presentert seg overfor folket som en »pamp i ordets gode betydning». Han mener at besøket var »psykologisk uheldig: Vi kan ikke bebreides at grekeren kom hit — men det er likevel pinlig.»

Vi synes dette var svakt av Larsen. Hvorfor ikke heller lansere begrepet »fascist i god betydning»?

FRIGJØRINGSJUBILEET OG FASCISMEN

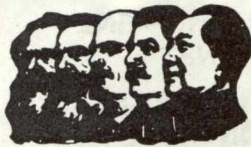
Saigon-fascist legger ned krans på krigsminnesmerket på Akershus.

8. mai er årsdagen for det norske folkets frigjøring fra det tyske fascist-åket. Storborgerskapet, som under krigen tjente seg feite på krigsleveranser og annet samarbeid med inntrengerne, ønsker også å minnes dagen. En regjeringsoppnevnt komite skal legge til rette dette »frigjøringsjubileet» og har allerede gitt noen smakebiter på opplegget: To minutters stillhet, festgudstjenester, hvite Bernadottebusser fra Sverige og gallaforestillinger i Nasjonalteateret. Dette er i vanlig stil og kan knapt forarge noen. Men brakkebaronenes statlige talsmenn gir seg ikke med dette. Ledende NATO-koryfeer skal legge ned kranser på gravene til falne norske kommunister og andre patrioter som ga livet sitt i kampen mot fascisme og imperialismen. Hvor langt storborgerskapet er villig til å gå for å sverte minnet til de falne anti-fascistene fikk vi en forsmak på da to representanter for fascist-klikken i Saigon før påske, med regjeringas velsignelse, la ned krans på minnesmerket over dem som ble henrettet på Akershus!

Folket må gi et kraftig svar på denne og liknende provokasjoner fra regjeringas og storborgerskapets side. Derfor bør Kampanjen Norge ut av NATO gjøre den 8. mai til en kampdag mot krig og imperialismen. Dette vil være en verdig måte å feire frigjøringa på, det vil hedre minnet til dem som ga sitt liv for folkets sak.

PLASSMANGEL

Oppsvinget i folkets kamp fortsetter. Redaksjonen har derfor funnet det riktig å prioritere det mest aktuelle stoffet. Dette betyr at en del lengre artikler dessverre må stå over til seinere nummer. Bl. a. gjelder det spørsmålet om utrenskningene i Sovjetunionen, en artikkel om korporativismen og om omtale av et revolusjonært dokument fra Brasils Kommunistiske Parti.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita postkontor, Oslo 6.

Postgirokonto nr. 206699.

ABONNEMENTSPRISER:

Kr. 12,- pr. år.

Halvårsabonnement kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,- pr. ab.

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere:

Sigurd Allern og Finn Aasheim.

adr:

Observatorieg. 12, Oslo 2

Trykt i offset hos

A/S DUPLO-TRYKK

SVERIGE: NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER. DANMARK:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML. Årsab. kr. 15,- til p.g. 4 86 37

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10¹¹, Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p.g. 67 26 56

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Clarte, Surbunngatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p.g. 25 17 80.

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F. Årsab. kr. 15,- til p.g. 14 08 07

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsgvej 41 B^I, 2100 København Ø. kr. 10,- pr. år.

ML—GRUPPENE DANNET

»ML-gruppene tar del i arbeidet for opprettinga av et revolusjonært kommunistisk parti tufta på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Uten sitt revolusjonære parti som er av marxist-leninistisk type, uten sin militante fortropp sammensatt av arbeiderklassens mest framskredne elementer, kan ikke arbeiderklassen i Norge styrte monopolkapitalens diktatur og opprette sitt eget.»

Med disse ordene sammenfattet en ny landsomfattende marxist-leninistisk organisasjon, ML-gruppene, sin viktigste politiske kampoppgave. Det fulle navnet er Marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper, og den nye organisasjonen ble stiftet etter en landskonferanse i Oslo som samlet deltakere fra alle deler av landet.

ML-gruppene springer ut av de lokale sosialistiske arbeids- og studiegruppene som har eksistert i omkring ett år. Disse gruppene ble startet av revolusjonære sosialister som gikk ut av SF etter landsmøtet i fjor. Siden har også tidligere partiløse revolusjonære sluttet seg til gruppene.

Medlemmene av gruppene forstod at den viktigste oppgaven for alle revolusjonære som står på proletariatets klassestandpunkt i dag, er å arbeide for å skape et virkelig kommunistisk arbeiderparti i Norge. De skjønnte også at arbeidet med å skape dette partiet er en oppgave som krever tid.

For en kan slutte seg sammen organisatorisk, må det skapes enhet på grunnplanet gjennom felles diskusjon og felles handling. De sosialistiske arbeids- og studiegruppene stilte derfor opp grunnstudier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som sin hovedoppgave.

BRUDD MED MAG

Nettopp på dette punktet skilte disse gruppene linje seg avgjørende fra den politikken tidligere SF-ledere som Kjell Bygstad, Ole Kopreitan og Svein Johansen stod for. Disse ønsket *snarest mulig* en landsomfattende organisasjon på et ubestemt »marxistisk» grunnlag, og de gikk åpent mot grunnstudier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Utpå våren i fjor dannet de derfor sin egen organisasjon, Marxistiske Arbeidsgrupper (MAG), basert på støtte fra et 20-tall enkeltpersoner og noen mindre grupper. I løpet av det siste halvåret har imidlertid

selv dette spinkle grunnlaget blitt redusert til omtrent ingenting. Sentralt samarbeider Svein Johansen & Co. med NKP-revisjonistene gjennom partiets opplysningsorganisasjon, MOR. Og utover landet har de fleste progressive i MAG allerede brutt politisk med ledelsen og påbegynt studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

FRAMGANG FOR ARBEIDSGRUPPENE

I løpet av høsten og vinteren gjennomgikk de sosialistiske arbeidsgruppene et enhetlig studieopplegg om grunnprinsippene i den revolusjonære teorien. Ettersom det gikk framover med studiene tok gruppene også på seg mer utadvent politisk arbeid. Det viktigste av dette var spredning av KLASSEKAMPEN.

Gjennom grunnstudiene var medlemmene på nyåret kommet så langt at de stod på et enhetlig ideologisk grunnlag. Resultatet av dette var full oppslutning fra samtlige grupper om å arrangere en landskonferanse 14. – 15. mars for å samle og styrke gruppene gjennom å danne en landsomfattende marxist-leninistisk organisasjon.

LANDSKONFERANSEN

Dette ble gjort enstemmig på konferansen, som vedtok en politisk plattform som slår fast organisasjonens proletære klassegrunnlag og revolusjonære målsetting. Som nevnt blir den viktigste oppgaven å delta i arbeidet for å skape et marxist-leninistisk arbeiderparti i Norge. ML-gruppens vedtekter, som landskonferansen vedtok, slår fast at prinsippet for ML-organiseringa er den demokratiske sentralismen. I tida framover vil ML-gruppene arbeide målbevisst for å tillempe dette prinsippet.

EI STYRKING AV ML-BEVEGELSEN

Opprettelsen av den nye organisasjonen viser at den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge blir sterkere for hver dag, både politisk og organisatorisk. Men landskonferansen peker også videre framover. Stiftinga av ML-gruppene er bare ett skritt på veien til det revolusjonære, kommunistiske partiet. Neste skritt må være å samle marxist-leninister fra alle deler av bevegelsen i et kommunistisk forbund. Konferansens vedtak understreker derfor også klart ML-gruppens *midlertidige* karakter. Når det kommunistiske *forbundet* blir dannet, vil gruppene ha fylt sin oppgave. Sammen med de andre delene av den marxist-leninistiske bevegelsen, der SUF(m-l) i dag er den sterkeste og best organiserte delen, vil medlemmene i ML-gruppene utrettelig arbeide for å skape det redskapet arbeiderklassen trenger for å vinne endelig seier: *Det kommunistiske arbeiderpartiet.*

Røde Fanes punktforslag for 1. mai

Tidsskriftet RØDE FANE, som utgis av en del marxist-leninister i NKP, har offentliggjort følgende forslag til plattform for en Rød Arbeiderfront 1. mai:

**STØTT ARBEIDERKLASSENS OG UNGDOMMENS KAMPKRAV!
STØTT KAMPEN MOT IMPERIALISMEN!**

Vi oppfordrer til dannelsen av enhetlige 1. mai-komiteer og andre felles framstøt på grunnlag av disse punktene!

1. Støtt arbeidernes krav ved årets tariffoppgjør! Kjemp mot LO-byråkratenes forræderiske linje om »samordnet» oppgjør! Støtt arbeidernes kamp mot »utsvetting» gjennom rasjonalisering, tidsstudier og »nye lønssystemer» og for bedre forhold på farlige og usunne arbeidsplasser!

2. Opprett felles støttekomiteer for politisk og økonomisk støtte til arbeidere som er i streik, uten hensyn til om monopolkapitalen, staten og LO-pampene kaller streiken »ulovlig». Nei til tvangslovene i arbeidslivet! Fram for uinnskrenket streikerett!

3. Støtt utkantbefolkningas interesser mot strukturrasjonaliseringa. Avslør og bekjemp klassestatens landsdelplaner. Støtt småbrukernes og fiskernes kamp mot monopolkapitalen.

4. Støtt kravet om kraftig økning av grunnpensjonen og lavere pensjonsalder! Nei til folketrygdens nåværende fattigpensjoner!

5. Kjemp mot alle arbeiderfiendtlige skattesystemer! Fortsatt kamp mot MOMSEN!

6. Støtt skoleelevenes og lærernes kamp mot nye karaktersystemer og hardere arbeidspress. Støtt alle som arbeider på skoler og læresteder mot statens rasjonaliseringsframstøt, som f. eks. ligger i planene om 5-dagers uke. Full frihet til politisk og organisatorisk virksomhet i skolen.

7. Støtt rekruttenes kamp for bedre kår. Full frihet til politisk og organisatorisk kamp. Avslør og bekjemp borgerskapets folkefiendtlige og militaristiske indoktrinering av rekruttene.

8. Støtt studentenes kamp for skikkelige lån, mot Ottosenkomiteen og alle andre rasjonaliseringsframstøt som rammer studentene, universitetslærerne og de andre ansatte. Støtt Rød Front-samarbeid i studentersamfunnene for å gjøre dem til sikre støtter for arbeidernes, skoleelevenes og studentenes kamp. Støtt studentenes faglige organisasjon — Faglig Studentfront.

9. Kjemp mot at Norge går opp i økonomiske sammenslutninger som Nordøk og EEC, som vil legge utkantstrøka øde, øke utbyttinga av alle som arbeider og gi fritt spillerom til utenlandsk kapital! Nei til Nordøk — innfallsporten til EEC!

LEDER RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

Våren 1970 har vist et kraftig oppsving i klassekampen.

Over hele Norden har massive aksjoner blitt rettet mot monopolkapitalen og dens stat. Svenske og danske lønnstakere har gjennomført omfattende og militante streike-aksjoner. Her hjemme forbereder nå arbeiderklassen sine framstøt under tariffoppgjøret, og de fagorganiserte står fast på kravet om full kompensasjon for prisstigning, produksjonsvekst og økt skatteutsuging. Ved en rekke arbeidsplasser forberedes det i dag *streik* for å oppnå resultater. Studenter og elever har også reist seg til kamp mot forverra økonomiske kår. Kraftige demonstrasjoner og politiske streiker har vist at de står samlet og enhetlig bak krava.

Dette oppsvinget i hele folkets kamp har ført til ny framgang for de revolusjonære kreftene i arbeiderbevegelsen. Stadig flere arbeidere og intellektuelle slutter seg til marxist-leninistenes rekke. De innser nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon for å kunne knuse monopolkapitalens diktatur over folket, og deltar i bygginga av det marxist-leninistiske kommunistiske partiet.

STØTT RØDE FANES FORSLAG!

Men framgangen i klassekampen, framgangen for den revolusjonære bevegelsen, gjør det samtidig både mulig og nødvendig å samle alle deler av det arbeidende folket i en brei *front* mot monopolkapitalens framstøt. På arbeiderklassens felles kampdag, 1. mai, vil en slik *rød arbeiderfront* spesielt kunne demonstrere sin bredde og styrke.

Klassekampen hilser derfor med glede det punktprogrammet som redaksjonen i tidsskriftet *Røde Fane*, utgitt av marxist-leninistene i NKP, har lagt fram som forslag til politisk plattform. Etter vår mening utgjør disse punktene et godt grunnlag for enhet mellom alle virkelig progressive.

Politisk har *Røde Fanes* program som utgangspunkt de problemene folk sjøl føler på kroppen, paroler og krav tar opp lønnsoppgjøret og andre frontavsnitt i den norske klassekampen. Men grunnlaget for fronten er ikke *begrenset* til disse spørsmålene. Ut fra den proletariske internasjonalismen gir punktprogrammet full støtte til verdens folks kamp mot undertrykkelse og utbytting. Det maner til kamp mot USA-imperialismen og dens allierte, den russiske sosial-imperialismen.

10. Kjemp mot NATO, USA-imperialismens framste redskap i Norge. Avslør og bekjemp USA- og Sovjet-ledernes samarbeid for å undertrykke verdens folk! Nei til planene om å skape et nytt og værre NATO — en »all-europeisk sikkerhetsavtale». Skap enhet i kampen gjennom Kampanjen Norge ut av NATO!

11. Støtt det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen i nord og sør. USA ut NÅ! Anerkjenn DRV og den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i sør! Støtt Soli-

BEKJEMP REVISJONISTENES SPLITTELSE AV KAMPENHETEN!

En Rød arbeiderfront 1. mai må skapes på grunnlag av *enhet i sak* på dagens viktigste kampområder. Den kan bare vinne oppslutning fra dem som ærlig og uten opportunistiske hensyn støtter arbeiderklassens og verdens folks kamp. En Rød arbeiderfront vil derfor bli en manifestasjon av enhet mellom *marxist-leninistene og alle progressive*, også de som er medlemmer i organisasjoner med reformistisk/revisjonistisk ledelse.

Hvem vil *ikke* kunne støtte denne enhetsfronten? For Moskva-revisjonistene i NKP-ledelsen er parolen om å reise en *folkeopinion mot sosial-imperialismens* krigstrusler mot Folkets Kina en avgjørende hindring. De støtter nemlig i praksis sovjet-revisjonistenes politikk, de »forklarer» og skjønner sosial-imperialismens framstøt.

Under årets 1. mai satser NKP-ledelsen derfor på et samarbeid med små »venstrekrefter» som i dag er villig til å akseptere den moderne revisjonismens plattform, særlig gjelder dette den opportunistiske SF-ledelsen. På denne måten håper de samtidig å styrke fronten mot marxist-leninistene og lette sammenslåinga av NKP og SF til et bredt venstre-sosialdemokratisk parti.

Dette partitaktikkeriet er det en viktig oppgave for alle revolusjonære å avsløre og bekjempe.

TA DEL I ARBEIDET!

Røde Fanes punktprogram gir ikke rom for utglidning fra kamplinja og masselinja. Det overlater ikke til opportunistiske pampers å »tautrekke» seg fram til kompromiser og konsesjoner som svekker kampinnholdet.

La derfor *Røde Fanes* forslag bli den politiske plattformen for 1. mai-arbeidet, men utform innafor denne ramma egne og lokale paroler! Opprett 1. mai-komiteer for en rød arbeiderfront der dette ennå ikke er gjort! Forbered demonstrasjoner og massemøter der det er mulig! Arranger stands og delta i spredningen av marxist-leninistenes og de progressive front-organisasjonenes propaganda-materiell! Gjør *Røde Fanes* punkter kjent på din arbeidsplass!

SLUTT OPP OM RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

daritetskomiteen for Vietnam — det beste redskapet for samordning av vietnamarbeidet i Norge!

12. Støtt alle folk som er undertrykt av USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen! Støtt folkenes væpnede frigjøringskamp i Asia, Afrika og Latin-Amerika! Støtt det greske og det tsjekkoslaviske folket!

13. Reis en folkeopinion mot USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismens trusler om atomkrig mot folkets Kina!

ARBEIDERKLASSEKONTROLLEN I ALBANIA

Denne artikkelen, som er et utdrag fra New Albania nr. 1/69 viser hvordan ideene i Enhver Hoxhas tale »Arbeiderklassekontrollen» er satt ut i livet i Albania i dag.

»Kjernen i ideene om arbeiderklassekontrollen er dette: arbeiderklassen må prege hele landets liv. Alle, uten unntak, må følge dens vei og uten betingelser akseptere arbeiderklassens lederskap.

Arbeiderklassekontrollen blir sterk og fullstendig først når den blir gjennomført i tre hovedformer: ovenfra og ned gjennom partiets og statens kontroll, nedenfra og opp gjennom den direkte arbeiderklassekontrollen over administrasjonen og ulike kadre, parallell gjennom arbeidernes og det øvrige folkets kontroll over hverandre. Alle de tre formene tjener en hensikt, ikke bare fordi de stemmer helt overens, men fordi de er forbundet med hverandre, og støtter og fyller hverandre ut.

Statlig kontroll, ovenfra og ned, som utøves over enhver arbeid, er i sitt innhold arbeiderklassens kontroll, ettersom den blir utøvd av organene for arbeiderklassens diktatur, i dens navn og interesse. Enhver underverdning av denne kontrollen svekker i virkeligheten proletariats diktatur. Det er derfor arbeiderklassen i vårt land ikke bare ønsker at denne kontrollen blir styrket, men også gir den all mulig støtte.

Men kontrollen ovenfra og ned er ikke nok til å bevare proletariats diktatur. De bitre erfaringene fra de landa der en revisjonistkikk kom til makta, viser at parti- og statskontrollen ikke er nok til å blokkere veien for revisjonistisk og kapitalistisk degenerasjon. Revisjonismen kunne trenge gjennom og få partiet og statsmakta til å degenerere fordi kontrollen nedenfra og opp, den direkte og effektive arbeiderklassekontrollen, hadde manglet. Dette fikk katastrofale følger for det proletariske diktaturet og arbeiderklassen sjøl.

Vårt parti og kamerat Enhver Hoxha har gjort det klart hvor viktig arbeiderklassens direkte og permanente kontroll er for revolusjonens og sosialismens skjebne.

Hovedformålet for arbeiderklassekontrollen er kampen mot byråkratismen og forskjellige etterlevninger av den gamle ideologien i folks tanker. Det er kjent at folk som arbeider i administrasjonen, kontorarbeidere og kadre har lettest for å bli smittet av byråkratismen. Derfor omfatter arbeiderklassekontrollen nedenfra og opp den mest vesentlige og effektive form som i dag blir stimulert, støttet og gjennomført i større grad. Den er til hjelp med kritikk, forslag og merknader, men tillater aldri anarki eller at noen mot-

arbeider administrasjonen, sår mistillit og svartmaler dens arbeid.

Arbeiderklassen må også la sin kontroll gjelde sine egne rekker, fordi det også her finnes isolerte elementer som motarbeider interessene til arbeiderklassen, og setter sine snevre personlige interesser foran samfun-

nets kollektive interesser. Men partiet og kamerat Enhver Hoxha lærer oss at arbeiderklassen er ansvarlig ikke bare for fabrikkens, men for hele landets liv. Derfor har den utvidet sin kontroll utover bedriftens grenser. I det siste har mange initiativ kommet i stand i denne retning.

Fra forskjellige arbeidssteder i Tirana kontrollerte et stort antall valgte arbeidere

Arbeiderklassekontroll ved en dagheiminstitusjon i Tirana

STORE GASSUTSLIPP I TYSSSEDAL

— For oss som bor i Tyssedal virker hovedstadsdebatten om forurensning meningsløs. Der snakkes det om sigarettrøyking og eksosplage som vesentlige problemer. Her i Tyssedal bor folk »på taket» av en fabrikk som daglig spyr ut kilovis av giftige gasser.

Dette uttaler to arbeidere som bor og arbeider i Tyssedal til *Klassekampen*. Og forholdene som er skapt av Det Norske Nitridaktieselskap i Tyssedal er ikke vanskelig å se på omgivelsene. I hele den bratte lia ovenfor bedriften, som ligger nede ved sjøen, er det bebyggelse. Nederst bor folk med dårligst råd, dvs. har de verste jobbene i fabrikkene. De bor så nær fabrikkene at de kan høre larmen fra maskinene helt inn i stua. Vindusrutene i husene må ofte skiftes ut fordi *fluoren* som

fabrikken slipper ut trenger inn i glasset og gjør det matt og ugjennomsiktig.

Daglig kommer det plutselig store røykskyer ut fra fabrikkene som skyldes såkalte *gjennombrenninger* i ovnene hvor det brennes tjære. Dette er eksplosjoner som er livsfarlige for arbeiderne inne i fabrikkene. Og husmødrene som bor i nærheten må i huj og hast redde klesvasken og lukke alle vinduer når røyken kommer.

— Det er som røykskya etter ei atom-bombe. En dag var det 10 slike gjennombrenninger og da var hele dalen beksvart, forteller en av arbeiderne.

— Hvordan har dette gått ut over naturen?

— Forholdene ble ekstra ille etter at Nitriden anskaffet nye ovner i begynnelsen av femtiåra. Få dager etter at produksjonen var satt i gang med disse ovnene, døde alle nåletrærne i nærmeste omkrets. Snart døde også alle andre trær, unntatt noen seljetrær. Like ovafor fabrikkene, ved de første husrekkene,

handelstiltak og helseinstitusjoner. Hensikten var å se hvordan partilinja ble tillempet i disse institusjonene, hvordan pliktene ble utført av de administrative organene og hvordan kadre og arbeidere tjente folket. Mens kontrollen pågikk hadde arbeiderne kontakt med de ansatte, og med forbrukere og pasienter. Arbeiderklassens kontroll ble utført med fast beslutning om å rette på alle mangler. Det ble holdt møter mellom administrasjonen og kollektivene for å diskutere resultatene av kontrollen. Manglene og deres årsaker ble diskutert uansett om de skyldtes folk fra administrasjonen eller arbeidere, og oppgaver ble gitt.

Erfaringene fra arbeiderklassekontrollen i Tirana sprer seg til flere distrikter. Nye tiltak er satt i verk som utvider arbeiderklassekontrollen til andre sektorer som økonomiske foretak, undervisning, kultur, barnehager, til landsbyer osv. Målet er at arbeiderklassens ideologi skal være i ledelsen overalt.

En gruppe arbeidere fra »Enhver Hoxha» maskinfabrikk i Tiranagikk for å utøve arbeiderklassens kontroll ved det naturvitenskapelige fakultet ved statsuniversitetet i Tirana. De la fram for studentene og pedagogene noen problemer som angikk arbeiderklassen, og som skulle rettes på. En av arbeiderne sa

Forts. side 10

DNA PÅ DEFENSIVEN I ROGALAND

PANISK HETS FRA ROGALANDS AVIS

Kampen foran lønnsoppgjøret i Rogaland og Hordaland viste seg å bli hardere enn pampene i LO på forhånd hadde reknet med. Radikale folk, som sto på arbeidernes side, ble valgt inn i fagforeningsstyrene i Odda og Sauda. Som vi viste i forrige nummer, legger arbeiderne på disse stedene, samt i Husnes og Ålvik fram et krav som samlet betyr en lønnsøkning på 27 prosent.

I denne situasjonen satte sjølsagt LO-pampene inn mottiltak for å propagere for sitt ynkelige krav på 10 pst. Et møte ble holdt i Odda, hvor Sverre Enger, sekretær i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund og klubbformann Kjell Hovden holdt innledninger. Møtet resulterte i en kraftig uttalelse mot LO's kapitulasjonslinje overfor NAF. Den eneste som gikk imot resolusjonen var Sverre Enger.

Noe senere arrangerte ledelsen i Norsk Kjemisk et »smøringskurs» for tillitsmenn i området, som kostet LO omlag 50 000 kro-

ner. Også her møtte pampene kraftig motstand fra militante tillitsmenn som ikke var villige til å svikte arbeiderne som hadde valgt dem.

Disse nederlagene var tunge å bære for LO-ledelsen. De »gamle» midlene hjalp ikke lengre. Derfor måtte nye tas i bruk for at 10 pst. kravet skulle godtas.

SOSIALDEMOKRATENES NESTE UTSPILL

Den 4. mars hadde Rogalands Avis, som er Arbeiderpartiets hovedorgan i Rogaland, et voldsomt utkjør mot sekretæren i Sauda Fabrikkarbeiderforening, Kjell Pettersen, som var intervjuet i »Stud. Vest». Kjempeoverskrifter om »Mao gjør inntog i Sauda» ble fulgt av usaklig hets mot innholdet i intervjuet, sekretæren ble tillagt meninger han ikke hadde uttrykt osv.

Det Rogalands Avis særlig heftet seg ved var Kjell Pettersens uttalelse: »I Sauda har vi nå et slags Rød Front styre i fagforeninga, selv om det sitter et par sosialdemokrater.» Avisen syntes også det var forferdelig at Kjell Pettersen mener at marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning må være den norske

arbeiderklassens politiske plattform i kampen for rettferd og sosialisme.

I samband med dette forsøkte avisa å få det til at Kjell Pettersen hadde framstilt det som om hele Sauda Fabrikkarbeiderforening sluttet opp om marxismen-leninismen, dvs. en bevisst forvrengning av uttalelsene i intervjuet.

Fagforeningsstyret godtok imidlertid Rogalands Avis' påstander og tok avstand fra uttalelsene.

Hensikten med Rogalands Avis' utkjør var sjølsagt å splitte arbeiderne i Sauda ved å sette en mann opp mot de andre. At det er ønsket om å splitte som var hovedmotivet ble enda klarere da avisa på lederplass den 14. mars uttalte om sekretæren, som de tidligere hadde skjelt ut, at »vi respekterer den politiske ærligheten han legger for dagen». Samtidig gjorde avisa utfall mot de øvrige medlemmene i fagforeningsstyret som hadde »sviktet» sekretæren! Maken til sosialdemokratisk dobbeltspill!

Til tross for Rogalands Avis' febrilske forsøk på å splitte fagforeningsstyret, er det all grunn til å tro at enheten er gjenopprettet.

Foran tariffoppgjøret står fabrikkarbeiderne i Sauda, som i Odda, Ålvik og Husnes på et sterkt og rettferdig krav som kan kjempes gjennom ved enhet blant arbeiderne. Derfor blir det viktig å slå tilbake alle forsøk fra LO-pampene på å så splid i arbeidernes rekker.

vokser det ikke lenger blomster eller annen vegetasjon. Bare grastuster stikker opp her og der.

— Kan noe gjøres for å rette på dette?

— Hvis Alcan-millionærene borte i Amerika, som eier Nitriden, ikke bare var interessert i å høve inn profitt kunne mye vært rettet opp med små investeringer. Da ville det kunne bygges effektive renseanlegg, og vedlikeholdet ville også kunne bedres. Nå er forholdene slik at bedriften heller bruker folk til videre utvidelser enn å skjøtte vedlikeholdet. Nylig ble en større del av vedlikeholdsfolkene satt til å arbeide med en ny utvidelse. Vedlikeholdet ble vanskjøttet, og gangen hvor fluorgassen tømmes ut i renseanlegget fikk store lekkasjer. »Skjørtene» som skal isolere gangen etses lett opp av den sterke gassen, og derfor må de stadig passes på og skiftes ut ofte.

— Forholdene inne i bedriften?

— Etter konsesjonen skal 70 % av fluoren gå gjennom renseanlegget. Vi antar at det bare er ca. 40 % som kommer dit. Resten slippes ut i friluft. Dette gjør at gassen finnes i atskillig større mengder inne i bedriften enn det som er tillatt.

Hvis utenforstående kom inn der ville de bli sjokkert over forholdene. Særlig i ovnshusene, som dekker 60 – 70 % av golvflata, er det jævlig. Alle må arbeide med maske på, og dette er ubehagelig fordi arbeidet er beinhardt. I de farlige øyeblikkene når gjennombrenningene kan komme, skal en ikke oppholde seg i nærheten av ovnene. Men mange bryr seg ikke om dette. Akkordene er harde, og en tar heller risken på at det ikke vil bli noen eksplosjon. Dette har ført til at mange har fått alvorlige skader.

— Er i det hele tatt noe gjort for å rette på sakene?

— Vi som bor her er overlatt til de store bedriftenes skandel og vandel. Hele dalen eies av Tysefallene, en kraftstasjon og Nitriden. Og arbeiderboligene med. Lenge har bedriftsledelsen gitt løfte om at husene som ligger farligst til skal saneres. Men foreløpig er det bare blitt tomme løfter.

En annen sak som gjør forholdene vanskelige å rette på er at Nitridens ledelse påstår at de slipper ut gass og svineri under den grensen som konsesjonen gir tillatelse til. Vi som jobber der veit at dette er løgn, i hvert fall nå når det gjelder fluorutslippet hvor lekkasjene er vanskelige å måle. Men siden det bare er bedriften som driver målinger — staten har som kjent ikke penger til å drive slik kontroll — kan bedriften operere med de tallene den finner for godt. Slike monopolforetak som Nitriden gir blaffen i hvordan folk som arbeider i bedriften har det. Bedriftsledelsen bryr seg heller ikke om omgivelsene. Hovedsaken for dem er å øke profitten for millionærene borte i Amerika, slutter arbeiderne fra Tyssedal.

4 — Onsdag 4. mars 1970

Rogalands Avis

Ansvarlig redaktør:

EINAR OLSEN

Nyhetsredaktør:

HARALD RIIS

Redaksjonsleder:

TOR EGGE

Mao i Sauda

Den nylagte sekretæren i Sauda Fabrikkarbeiderforening, Kjell Pettersen, har latt seg intervjuet av Bergensstudentenes blad, »Stud Vest». Det er et oppsiktsvekkende intervju som foreningens medlemmer så absolutt bør studere i en titel over andre steder er behov for å skape mer trivelige og menneskelige forhold, behov for å gi de ansatte større innflytelse over sin egen skjebne og behov for å sikre en større nasjonal kontroll med den fremtidige virksomhet. Men vi er fullstendig overbevist

KAMP VED OSLO SPORVEIER

Forts. fra forsida

Sporveis-ledelsen hadde tidligere vekselvis lovt visse innrømmelser, og vekselvis gått tilbake på løftene sine, alt etter som de trodde oppslutninga bak medlemmenes krav var sterk eller svak. Nå tilbød de en ny frilørdag hver 6. uke som loddemat, samtidig som de krevde nye rasjonaliseringer.

De innkalte nattemøte-komiteen til *forhandlinger* på grunnlag av dette usle tilbudet. Nattemøtet hadde ikke gitt noe mandat til det. Likevel gikk «tillitsmennene» uten videre med på å anbefale Sporveiens «rause» tilbud for neste nattemøte! Bare gruppeformannen på Grefsen, Henry *Stokmo*, nektet både å anbefale og å forhandle. Han sa klart fra om at han møtte utelukkende for å få nærmere opplysninger, slik at medlemmene sjøl kunne ta stilling til «tilbudet» på neste nattemøte.

TILLITSMENN UTEN TILLIT

Nytt nattemøte ble sammenkalt natt til 4. mars, og oppmøtet ble like bra denne gangen. Pampene som hadde forhandlet, hadde lagt opp til å forklare sin anbefaling i det vide og det brede. Men det viste seg at betjeninga var opprørt over at de folkene de hadde valgt som representanter, kunne svikte dem så åpenlyst, — at de anbefalte et så uselt tilbud uten en gang å ha fått mandat til det. Representanten som hadde *nektet* å forhandle fikk full oppslutning blant medlemmene. De andre medlemmene av komiteen ble avbrutt av demonstrativ mistillit — piping og tilrop.

Da det ble klart at medlemmene krevde aksjon hvis ikke Sporveien innvilget krava deres, erklærte flere pampers at «de ikke ville være med på ulovligheter» og forlot møtet.

Men det betydde naturligvis ikke noen svekkelse. Under ny møteledelse krevde nattemøtet: Nytt medlemsmøte i arbeidstida, — dvs. arbeidsnedleggelse — søndag 8. mars dersom Oslo Sporveier nektet eller ventet med å forhandle med det nye aksjonsutvalget som møtet valgte.

FORBUNDET MOTSTREBENDE ETTER

Lederne i Norsk Kommuneforbund kunne ikke gå åpent imot et nesten enstemmig krav fra et medlemsmøte. Derfor «anerkjente» forbundet aksjonsutvalget, og samtidig fikk det presset inn noen av sine folk i det.

Men få blant sporveisbetjeninga trur at «anerkjennelsen» var noe pampene gjorde fordi de støttet medlemmenes krav. Medlemmene skjønner at det bare er nattemøtenes besluttsomhet og kampvilje som har tvunget pampene til høyst motvillig å «seile med strømmen». Pampene gir seg alltid bare ut på slike seilaser når aksjonsviljen blir for sterk til at de klarer å holde igjen, og de tar alltid bare sikte på å *demme opp* igjen så snart de trur bølgen har stilnet.

De nattemøtevalgte medlemmene i aksjonsutvalget har fortsatt full tillit hos medlemmene. Denne ledelsen forstår at kampen for krava bare kan støtte seg på sporveisbetjeningas egne krefter, og at linjene i kampen bare kan bestemmes av medlemmene sjøl. Alle forsøk på å trenere eller motarbeide medlemmenes krav vil bli lagt fram på nye møter slik at medlemmene kan ta sine forholdsregler.

Det er i dag bare raske, direkte innrømmelser fra Sporveis-ledelsen som kan hindre aksjon — streik — på Oslo Sporveier i dag. Betjeninga har lært at det nytter å holde fast ved rettmessige krav. De har lært å slå tilbake motstand, lurerier fra Sporveis-ledelsen og svik fra «tillitsmenn». Hele betjeninga står samlet bak kravet:

FULL KOMPENSASJON FOR
ALL FORETATT RASJONALISERING!
AVVIS ALLE FORHALINGSFORSØK!

Sporveisbetjeninga krever nå skikkelig kompensasjon for rasjonaliseringa.

SPORVEIEN TJENER KAPITALEN

Betjening og trafikanter-felles interesser

En del vanlige misforståelser:

1. «Sporveien eies av kommunen. Det betyr at vi arbeider i trafikantenes tjeneste, at Sporveien tjener folket og eies av folket.»

Svar: Det er for så vidt riktig at Sporveien arbeider til gagn for alle trafikanter. Men også ved private bedrifter skaper arbeiderne verdier som er til gagn for alle bedriftens kunder. Sporveien har ingen særstilling her.

Historia viser at Oslo kommune *ikke* overtok eiendomsretten til Sporveien for å drive bedriften «i folkets tjeneste». De første elektriske sporveiene ble drevet privat under høykonjunkturen de første 10-åra i dette århundret. Kommunen hadde flere høve til å kjøpe ut de private. Men dette skjedde først i 1924, etter at de private sporveiene fikk underskudd p. g. a. krisa. Ved å overta drifta, tok kommunen på seg å dekke dette underskuddet — ikke for å gagne publikum, men for å spare kapitalene for tapet.

De private kapitalistene hadde stor mistro

til offentlig drift den gang. Derfor beholdt de 49 prosent av aksjene i Sporveien. Først midt i ei ny krise — 1934 — ble det enighet om at Oslo kommune måtte bære *tapene* helt aleine. I etterkrigstida har Sporveien hatt årvisse underskudd.

2. «Siden Sporveien går med underskudd, må billett-takstene være for lave, og utgiftene — bl. a. lønningene til betjeninga — for høye. Er ikke sporveisbetjeninga verdt den lønna de får?»

Svar: Sporveien hører til samme type foretak som f. eks. jernbaner, veier, skoler og sykehus. Alle disse gjør et helt nødvendig og svært nyttig arbeid. Allerede den gang drifta var privat, var det enighet om at sporveier o. l. måtte regne med langt mindre profitter enn gjennomsnittlig — stundom med rene tap. Men bedrifter som stadig går med tap, kan ikke stå lenge i privat eie. Derfor må de drives offentlig.

Betjeninga er sjølsagt ikke skyld i underskuddene. Det ville bli umulig å få folk under de luselønnene som tilbys i dag. Rasjonalisering kan minske underskuddet *litt*. Men å fjerne det *helt* ville kreve en kraftig øking i billettprisene — nesten en fordobling. Kapitalistene måtte i så fall gi lønnsøkning for å dekke litt av arbeidsfolks økte transportutgifter. Kapitalens utgifter ville øke.

Men når kommunen dekker underskuddet, sparer de bedriftseierne for dette. Det blir skattyterne — folket sjøl — som må bære kapitalens tap. Sporveisbetjeninga blir påtvunget en *ekstra* byrde gjennom lav lønn og hard rasjonalisering i tillegg til det de betaler

Forts. s. 10

Vekk med korrupte „tillitsmenn”

INTERVJU MED EN BUSS-SJÅFØR

— Kampen for bedre og mer menneskelige arbeidsforhold er reist, sier en av buss-sjåførene på Bjølsen til *Klassekampen*. Det er enighet blant Sporveiens betjening om at kravene om *kortere arbeidstid* og *deltvaktene mest mulig vekk*, er hovedsaka ved forhandlingene.

— Da Sporveiene gikk over til enmannsbetjening på bussene, var flertallet av sjåførene for dette, fordi det betydde en liten reduksjon av arbeidstida og litt høyere lønn. I virkeligheten har vi ikke fått noen kompensasjon for enmannsbetjeninga. Da vi hadde billettører, gikk det flere busser i timen enn det gjør nå. I dag er kjøretida alt for knapp. Dessuten er antallet billettsalg, — dvs. steder der vi kjøper de billettene vi trenger, redusert. Dette fører til at vi må bruke av fritida for å skaffe billetter før vi kan begynne på ruta.

Den knappe kjøretida medfører dessuten at vi så og si aldri får den tida vi skal ha til spisepause. Tidsskjemaet er alt for stramt, det blir et evig jag, og vi blir stresset alle mann. Belastningen på bussene er også stor, og vi kjører faktisk med større last enn vi har lov til.

Skjer det noe, er sjåføren ansvarlig. Men klager en, og ber tillitsmennene ta opp saka, svarer de at det er tull, at det er fullt mulig å holde kjøretida osv. Kort sagt, de gjør ingen ting.

Nå heter det riktignok at vi kan skrive overtid på det vi eksempelvis taper av spise-pausen. Men vi er ikke interessert i å skrive overtider på 5–10 minutter. Vi er interessert i å ta den spisepausen vi har krav på.

Men det er ikke bare kjøretida som er knapp. Overgangen fra et skift til det neste er hard, og vi har delte skift som er nært opp til 12-timers grensen. I det hele tatt bruker Sporveien overenskomsten maksimalt. Det blir ikke snakk om å ha den som en veileder, — tvert imot.

Det samme er for såvidt tilfelle når det gjelder vår 4. ferieuke. Sporveien bestemmer når vi skal få den. Men sjefene er flinke til å ordne for seg sjøl. Personalsjefen fikk f. eks. sin ferieuke før påske, og får seg en riktig fin langferie med påskedagene i tillegg.

Veskekontrollen er også blitt et slags skjult rasjonaliseringstiltak. Vi har inntrykk av at den gjerne settes i gang når Sporveien har nok folk. Om det da mangler en del i veska, kanskje forårsaket av en feilveksling, kan det bli sparken for vedkommende.

— Men betjeninga har tillit til de folkene de sjøl valgte inn i det forhandlingsutvalg som nå er i gang?

— Det har de ubetinget. Vi vil støtte opp om forhandlingsutvalget så lenge det står på nattemøtets linje. Samtidig er vi sjølsagt klar over at NKFs representanter i utvalget vil forsøke å barbere våre vedtak.

— Hva med forholdet til tillitsmennene?
— Det kan trygt slås fast at de *ikke* har

medlemmenes tillit. Stemningen har lenge vært slik at flere av arbeiderne har vært på nippet til å melde seg ut av fagforeningen, fordi de har følt at de absolutt ingenting har igjen for å betale kontingenten på 36 kroner.

— Sjøl om betjeninga ved bussene og trikkene også har sine separate krav, er det altså bedring av arbeidsforholdene med nedskjæring av arbeidstida som står som det sentrale. Hvordan mener du at samholdet mellom arbeiderne kan styrkes og kravene settes fram med størst mulig slagkraft?

— Det mener jeg både kan og må skje bare gjennom at vi kvitter oss med alle ubrukelige tillitsmenn som rett og slett opererer som agenter for bedriften, sier buss-sjåføren til *Klassekampen*.

Aspengren med STOR „ANSVARLIG” STREIK?

LO-ledelsen er i en trengt situasjon foran oppgjøret. På flere steder forbereder arbeidsfolk aksjoner som bryter LO-ramma for oppgjøret. Kampstemninga vokser stadig.

I denne situasjonen frykter pampene å bli spilt fullstendig ut over døddinja og miste kontrollen med det som skjer. Informasjoner *Klassekampen* sitter inne med, tyder på at LO-ledelsen som svar på denne situasjonen legger kriseplaner. I det vanlige forumet for viktige sosialdemokratiske utspill — «informasjonsmøtet» DNA/LO, med representanter for DNA-pressa, AUF etc. — har ulike planer blitt lansert.

Det dreier seg sjølsagt om planer for hvordan LO-ledelsen skal kunne gi inntrykk av at den kjemper for arbeidsfolks interesser uten å skade arbeidskjøperne eller bryte sitt ansvar overfor «samfunnsøkonomien».

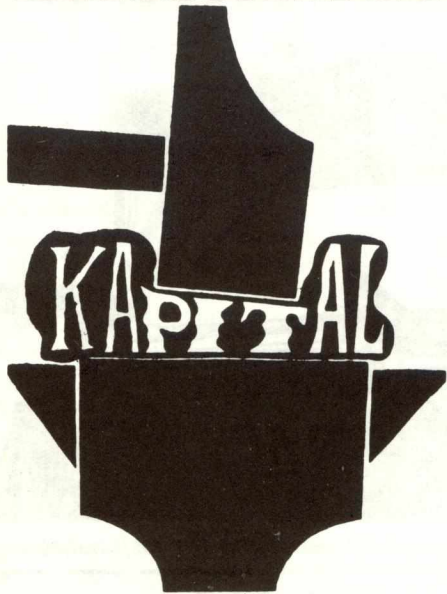
Pampene planlegger å bruke den vanlige

metoden med å stille seg i spissen for, og avlede kampen. Siden de veit at streikeaksjoner ikke vil la seg hindre i samband med oppgjøret, er det trolig at de vil søke å lede de likevel uunngåelige aksjonene inn i et så ufarlig spor som mulig. To ting kommer her sterkt inn i bildet: For det første vil pampene forsøke å sette seg i spissen for, og dempe aksjoner som legges opp på grunnplanet. For det andre vil de (om ikke slike tiltak kommer) sjøl ta initiativet til aksjoner til støtte for sine 10 %. Gjennom dette vil de prøve å gi inntrykk av at LO-medlemmene står enig og tro bak de lunkne krava fra Aspengren & Co.

Men alt dette taktikkeriet vil ikke lykkes. Arbeidsfolk vil stå på *sine* krav og streike for dem — uansett avledningsforsøk. De har lært at de må stole på egne krefter — og ikke på LO-pampene — om de skal vinne fram.

LANGVARIG KAMP MÅ TIL!

Studentenes og elevenes kamp har i alle deler av landet samlet massiv oppslutning. I ti-tusentall har ungdom under utdanning demonstrert og streiket mot forverra økonomiske kår. For første gang har den studerende ungdommen i Norge rettet et *samlet* slag mot deres og arbeidsfolks felles fiende, monopolkapitalen og dens stat.

Men hvordan skal dette oppsvinget i kampen lede fram til seier? Marxist-leninistene har tidligere pekt på følgende nøkkeloppgaver:

Militant kamp — «moderasjon» og vakre bønner til staten har vært gjennomført lenge nok uten resultat. Framgangen nå er skapt gjennom militant massekamp. Denne kampen må fortsette, og nye kampformer utvikles.

Enhet med arbeidsfolk — Borgerskapet forsøker å framstille studentene som privilegerte og kravstore. Særlig viktig er det for dem å hindre at studentkampen like foran lønnsoppgjøret skal inspirere andre grupper av folket til økt kamp for sine krav. Men krava om kompensasjon for prisstigning og økte skatter er felles for hele folket. Nettopp derfor må studentene alltid støtte andre gruppers krav og kamp.

Kamp mot høyre — Forsøkene på å

isolere ungdom under utdanning fra det arbeidende folket særpreger de ultra-reaksjonære *bøyreledernes* linje. De støtter krava i ord, men går imot alle forsøk på å sette *makt* bak dem. Elever og studenter må fortsatt avvise denne dødslinja!

Fast ledelse — Uten marxist-leninistenes korrekte analyse av hovedoppgavene for studentbevegelsen, uten Faglig Studentfronts krav og massemobilisering ville kampen ikke ha blitt hevet opp på det nåværende nivået. Byråkrat-organisasjonene har på nytt demonstrert at de ikke kan *lede* kampen, i beste fall dilter de *etter* massene. Bare fast organisering over alt, og fast oppslutning om Faglig Studentfronts linje kan sikre fortsatt framgang.

I tillegg må følgende understrekes:

Vær forberedt på langvarig kamp! For det første vil staten fortsatt forsøke å *utsette* og trenere avgjørelsene i håp om at studentenes kampvilje med tida blir svekket. Og selv om krava blir innfridd i vår, så vil nye rasjonaliseringsframstøt fra statens side komme til høsten og seinere. Elever og studenter må ikke la kortsiktige seire i dag føre til illusjoner om kampene i framtida. De må ruste seg *nå* for å stå sterkere i vanskeligere tider.

Studentenes problemer kan heller ikke løses *isolert*. Moms, rasjonaliseringstiltak o. l. kan bare *slås tilbake* av hele folkets kamp, under ledelse av *arbeiderklassen*. SUF(m-l)s plattform for universitetspolitikken har klart understreket hva dette betyr for det langsiktige arbeidet: «Studentene må underordne seg arbeiderklassen i dens kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen. Men arbeiderklassen kan ikke vinne denne kampen uten å være ledet av et ekte revolusjonært kommunistisk parti som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Såleis er bygginga av det revolusjonære kommunistiske partiet også en forutsetning for at studentenes sak skal kunne vinne endelig seier.»

HVER 3. STUDENT FRA ARBEIDERKLASSEN

Mange ser med uvilje på studentenes økonomiske krav fordi de trur at studentene kommer fra familier med særs god råd — at krava bare vil føre til at arbeidsfolk subsidierer borgerbarns studier dersom de innfris.

Dette er ikke riktig. Sjølsagt er borgerungdommen overrepresentert blant studentene og annen ungdom i høyere utdanning, men dette betyr ikke lenger at flertallet av studenter og elever i høgre skoler kommer fra borgerskapet. Tallet på studerende har vokst enormt siden krigen. Samtidig er det norske borgerskapet blitt tallmessig mindre. Sjøl om samtlige norske borgerbarn tok universitetsstudier, ville de ikke i dag utgjøre flertall av de norske studentene.

Bakgrunnen for denne svære økinga i tallet studenter og elever i høgre utdanning, ligger i at monopolkapitalen trenger mer slik arbeidskraft. Akademisk og annen høgre utdanning gis ikke lenger bare til borgere som skal bli privatkapitalister, embetsmenn og borgerlige vitenskapsmenn, men til store mengder ungdom som seinere skal innta helt underordnede stillinger.

Hva er klassebakgrunnen til norske studenter i dag? Den offisielle statistikken tildekker klassebakgrunnen til studentene mest mulig (eller hva skal man kanskje si om kategorien «Arbeidsledelse i jord- og skogbruk» hvori skjuler seg godseier Treschow, skog-eierne og samtlige bønder og småbrukere i Norge?) Slik statistikk gjør enhver fornuftig bedømmelse vanskelig. Men det er iallfall sikkert at *godt over 1/3 av studentmassen kommer fra arbeiderhjem.*

Videre kommer en stor del fra lavere småborgerlige lag (fiskere, bønder, frittstående intellektuelle) som i stadig større omfang må selge sin arbeidskraft for å leve. Disse laga tilhører folket, og har felles interesser med arbeiderklassen. Studerende ungdom som kommer fra slike småborgerlige lag, vil etter at utdanninga er ferdig oftest ta lønnsarbeid — dvs. forlate småborgerskapet, proletariseres.

De studentgruppene som kommer fra borgerskapet utgjør sammen med mellomlaga (som har vaklende interesser, dels felles med borgerskapet) et klart mindretall blant studentene. Også av disse vil et stort antall etter utdanninga bli lønnsarbeidere. På den andre sida er det sjølsagt slik at det også kommer en del utpregete *strebere* til universitetet — ungdom fra småborgerlig eller arbeiderbakgrunn som håper på en plass i sola nær penge-sekken. Men slike studenter blir det færre av.

For hva slags forhåpninger kan studentene egentlig ha? Det er ikke lenger slik at de etter 6–7 års akademisk utdanning er sikret et fett utkomme. Flertallet har ganske alminnelige lønninger å se fram til etter lang utdanning og mye gjeld. En student som klarer å gjennomføre studiene på 6 år, kan etterpå sitte med ei gjeld på 30–40 000 kroner som saksbehandler i staten med 31 540 kroner i året — dvs. som en bra lønnet industriarbeider.

Hvis dårlig økonomi tvinger ham til å slutte før studiene er fullført — noe som er svært vanlig, kan han f. eks. bli sekretær i staten med 27 230 kroner pr. år, eller lærer i ungdomsskolen med tilsvarende eller lavere lønn. I mange fag er det tegn til overproduksjon på arbeidskraft: Monopolkapitalen produserer for mange studenter for å få løningene ned. Dette er kommet enda lengre i Sverige.

ENHET I HELE FOL

Forts. fra forsida

Men vil ikke noen måtte tape på at det arbeidende folkets materielle kår blir bedret? Selvsagt. Pratet om lønnskaka skal nettopp skjule at det ikke er noe annet enn kapitalistenes profitter som vil bli redusert dersom det arbeidende folket forbedrer sin stilling.

La oss nevne noen konkrete eksempler.

I primær jern- og metallindustri var eierinntekten i 1969 829 millioner kroner. Dette representerte en økning på 179 millioner kroner fra året før. Bare *økningen* fra 1968 til '69 tilsvarer 6884 kr. for hver av denne industriens 26 000 lønnsstakere! Og selv om lønnsstakerne hadde tilkjempet seg dette beløpet, så ville det (som i 1968) ha vært 650 millioner kroner igjen til eierne! Tar vi de tilsvarende tallene for kjemisk industri finner vi en eierinntekt i 1969 på 502 millioner kroner, 73 millioner kroner mer enn året før. Bare det siste beløpet representerer 3174 kroner pr. sysselsatt. Fikk de dette ville eierne, blant dem amerikansk/kanadiske monopolkapitalister, fremdeles ha 429 millioner tilbake.

KRAVA OM KOMPE

KLASSEKAMPEN har i en rekke tidligere numre satt fram — og begrunnet — hvorfor 25 % må være et minimumskrav ved årets tariffoppgjør. Bakgrunnen for dette er kort skissert følgende:

Fra mai 1968 til mai 1970 vil indeksen vise en prisstigning på over 13 %. Selv om en godtar myten om at arbeidsfolk har fått kompensasjon for momsen, blir det hele 7,5 % «vanlig» prisstigning igjen å dekke. Legger en til produktivitetsøkninga i den siste tariffperioden, dvs. 8 %, får en til sammen 15,5 %. Redusert med det innebygde tillegget på 1,7 % fra 1. januar 1969 står en tilbake med en regning for prisstigning og produktivitetsøkning på minimum 13,8 %. LO's samlede krav ligger som kjent hele 3 % under dette!

Men i tillegg kommer det elendige resultatet fra forrige oppgjør. Da ble resultatet fattige 1,6 %, dvs. 13,7 % under full kompensasjon.

Det er innlysende at dersom jernarbeiderne i denne situasjonen dempet sine egne krav for å være «solidarisk» med kjemiskarbeiderne eller andre lønnsstakergrupper, så ville det ikke være noen andre enn *kapitaleierne* som høstet gevinsten.

MYTEN OM NORGES »KONKURRANSEEVNE»

Kommer ikke store lønnsøkninger til å føre med seg at *konkurrenseevnen* blir sterkt svekket, slik at mange kapitalister blir tvunget til å oppgi og nedlegge bedriften? La oss se på eierinntektene i sjøfart. I perioden 1962–65 lå de i gjennomsnitt på 500 millioner årlig. Ville så en lavere eierinntekt gått ut over konkurransesevnen, f. eks. dersom sjøfolka hadde fått 100 av de 500 millionene? Utnedningsutvalget for inntektsoppgjørene fastslo i sin innstilling nr. 2 1966 at en slik påstand ikke så lett kan bevises:

»På grunnlag av de kunnskaper som vi har i dag, tør vi ikke gi noen vurdering av hvor lav eierinntekten i en bestemt konkurranseutsatt næring kan være over et lengre tidsrom uten at det utløses krefter som hindrer ytterligere nedgang i denne inntekten.» (s. 13).

At sutringen om konkurransesevnen fra gråtekonene i LO-sekretariatet og NAF av-

Til sammen gir dette et krav ved årets oppgjør på godt over 25 % dersom prisstigning og produktivitetsøkning de to siste tariffperiodene skal dekkes fullt ut.

Det regjeringsoppnevnte Aukrust-utvalget, som har fått i oppgave å beregne «grunnlaget for inntektsoppgjørene i 1970» klarer heller ikke å skjule at lønnsutviklinga omtrent har stått stille i de siste åra. I den første rapporten som utvalget utga i år opplyses det nemlig at den utbetalte lønn pr. årsværk bare steg med 1,1 % i 1968 og 2,4 % i 1969! I denne beregninga skal det være tatt hensyn til prisstigninga. Sosiale ytelser utenom arbeidsgivers andel av trygdepremien er også inkludert. Dette er en lønnsøkning langt under det som var gjennomsnittet i 5-årsperioden før. Ikke rart at eierinntektene har skutt kraftig i været!

gjennomsnittsstudenten, finner vi at pengene stort sett går til samme ting. Studentene bruker mindre til husleie (hybler istedenfor leiligheter og hus) og til møbler etc., men på den andre sida *mer* til studiemateriell, bøker og mat på kantine (fordi det ofte er forbudt å lage mat på hybelen). Dessuten drikker de mindre, trass i alle myter.

Er det mye, å leve aleine for 10 000 kroner i året i en større by? Enhver veit at det er det ikke. Når staten gjennom bl. a. momsen prøver å gjøre forholdene enda verre, er det riktig av studentene å reise seg. Og det er riktig av arbeidsfolk å støtte aksjonene: Arbeidere, småbrukere, fiskere og dårlig stilte intellektuelle har ingenting å tjene på at deres ungdom får det verre.

5000 fagorganiserte i Oslo demonstrerte mot all moms 21. mai 1969.

KETS KAMP MOT FORVERRA KÅR!

skrives ser vi også av eierinntektstallene for treforedling i 60-åra. I 1963 var de bare 39 millioner, i 1966 helt nede i 25 og året etter 35. Først i 1968 har de steget så kraftig at de begynner å nærme seg eierinntektene i en lavtlønnsindustri som tekstil og bekledning (217 millioner). Til tross for dette har treforedlingsindustrien «tålt» å holde et relativt lønnsnivå godt over det vanlige i tekstil og andre lavtlønnsfag i hele perioden.

KAMP FOR KRAVA — KAMP MOT ØKTE SKATTER!

I dag forsøker staten, borgere og sosialdemokrater å ramme studentenes og arbeidernes krav om kompensasjon for moms og produksjonsøkning med de samme argumentene som vanligvis brukes mot de fagorganiserte krav. De hevder til og med at *arbeidsfolk* nødvendigvis må betale denne kompensasjonen gjennom økte skatter. Men noen slik «nødvendighet» eksisterer bare dersom en *godtar* at *kapitaleierne* skal skattes like lite som før, og aksepterer at staten skal bruke midlene til arbeiderfiendtlige tiltak, som f. eks. NATO. Selvsagt vil staten som vanlig forsøke å velte alle økte byrder på det arbeidende folket. Men det understreker bare på nytt at kampen mot økt skattlegging av ar-

VSASJON

STUDENTKRAVA

Studentenes økonomiske krav er regnet ut på det samme grunnlag som kravet om en lønnsøkning på 25 %. Dette innebærer at gjennomsnittslånene skal holde tritt med prisstigning og produktivitetsøkning, samt at skattelegginga av lånene på grunn av momsen fullt ut skal kompenseres.

Lånene lå i 1964 gjennomsnittlig på 4133 kr. årlig. I 1970 er de antatt å ligge på 5000 kr. Dette er 1320 kroner under det som tilsvarer full kompensasjon for pris- og produktivitetsøkning i disse årene. Kravet er derfor 150 KRONER I ØKTE LÅN i hver av årets 9 studiemåneder.

Samtidig har momsen ført til en ekstraskatt på 8 % av de gjennomsnittlige levekostnadene i 1970 (12 190 kr.), dvs. 975 kr. Dette gir et krav om STIPEND PÅ GRUNN AV MOMSEN PÅ 110 KRONER i hver av studiemånedene.

Derfor:
FULL STØTTE TIL KRAVA!
NEI TIL EN REDUKSJON AV LEVESTANDARDEN!

FAGLIG STUDENTFRONT:

En anti-kapitalistisk front

INTERVJU MED HELGA FORFANG

Faglig Studentfront (FSF) er navnet på studentenes fagforeninger i Oslo og Bergen. Men hvilken politikk står FSF for? Er slike enhetsfronter slik Aftenposten og andre borgerorganer hevder, *revolusjonære* organisasjoner, ja, nærmest underbruk av SUF(m-l)? *Klassekampen* stiller spørsmålet til formannen i FSF i Oslo, Helga Forfang.

— Svaret er kort og godt; *nei*. FSF ble dannet på bakgrunn av Ottosen-komiteens planer om å gjøre universiteter og høyskoler til enda mer hendige redskaper for monopolkapitalen. Halvfaglært akademisk arbeidskraft skal masseproduseres til lavest mulig kostnader. For flertallet av studentene og lærerne vil dette bety forverra kår, faglig som økonomisk. Å lede kampen mot denne rasjonaliseringa er FSF's viktigste oppgave. FSF er derfor en *anti-kapitalistisk enhetsfront*. Hadde fronten vært *sosialistisk* ville den *utelukket* mange av dem som rammes og som er villig til å føre kamp mot monopolkapitalen og staten. Interessekampen ville da også ha blitt underordnet kampen mellom ulike grupper som er eller kaller seg sosialistiske.

— Betyr det at alle studenter kan være medlem av FSF?

— Opportunistgrupper på venstresiden har hevdet at de bør, men skulle fronten romme alle ville den ikke kunne *lede* kampen, være i stand til å mobilisere studentmassen på konkrete saker. En slagkraftig studentfront

beidsfolk er en nødvendig del av den økonomiske interessekampen.

For godtar vi de borgerlige argumentene, så aksepterer vi samtidig at alle *statsansatte* bør godta levestandardsenkning, at det nærmest er »usolidarisk» av dem å føre lønnskamp overhodet. Selv den mest notoriske sosialdemokrat skjønner at dette er vrøvl. Jernbanefolk og andre som jobber i staten må nødvendigvis kreve kompensasjon for prisstigning og produktivitetsøkning.

Det samme må da også gjelde for de studerende som er henvist til å forsøke å leve av statlig lån og stipend.

BARE FELLES KAMP NYTTER

Hva viser alt dette oss? At det er *profitene* som »begrenser lønnsøkinga». Det finnes ingen fastlåst lønnsandel. Den kan endres og økes. De eneste som rammes av dette er kapitalierne og deres stat. Derfor er det bare hard klassekamp som kan bedre hele det arbeidende folkets stilling.

I dagens situasjon betyr dette krav om full kompensasjon for prisstigning og produksjonsøkning for *alle* grupper av folket. De beste resultatene nås ved at hver gruppe kjemper av all makt for *sine* krav, og samtidig yter full støtte til andres kamp for sine.

Krev 25 % lønnsøkning under tariffoppgjøret!

Momsstipend på 110 kroner — økte lån på 150 kroner pr. måned for alle studerende!

Full kompensasjon til de trygdede — øk pensjonene!

Enhet i kampen mot monopolkapitalen!

Solidaritet arbeidsfolk — studenter

På flere steder har ansatte ved Universitetene markert solidaritet med studentaksjonene gjennom arbeidsnedleggelse, sympati-erklæringer osv.

Kantinepersonalet på Blindern i Oslo stoppet serveringa mens streikemøtet under generalstreiken 17/3 pågikk.

I Bergen la personalet ved utlånsavdelingen ved universitetsbiblioteket ned arbeidet i samband med streiken 18/3. Det samme gjorde kantinepersonalet på Sydneshaugen (ved filologenes lesesaler).

Studentene i Bergen har tidligere støttet kantinepersonalet på Sydneshaugen i samband med deres krav om bedre arbeids-

må være både konsolidert og enhetlig. Derfor kan den ikke ha et vagt program og basere seg på medlemmer som ikke vil føre noen kamp mot rasjonaliseringsframstøtene. Fronten er anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk. Dette har vært en forutsetning for å kunne føre en riktig politikk — ikke noe som har splittet bevegelsen eller ført til at studentene står mindre samlet om FSF.

— Hva med de halvstatlige organisasjonene som formelt samler »alle» studenter bak seg, f. eks. Norsk Studentunion?

— Studentunionen har aldri kunnet gi kampen noen ledelse. Ledelsen der ble tvunget til å gå fra sine opprinnelige kompensasjonsforslag og støtte de krava FSF hadde lansert da det ble klart at massen av studenter sluttet opp om disse. Studentunionspampene har heller ikke hatt noen innflytelse på det praktiske arbeidet. Nei, skal kampen vinne fram er studentene og elevene, akkurat som arbeidsfolk, nødt til å ta saka i egne hender, føre kampen gjennom organisasjoner de sjøl kontrollerer.

— Hva må gjøres framover?

— Kampformene må selvsagt endres, bli hardere. Det er det eneste språk monopolkapitalen og regjeringa skjønner. Studentene er også nødt til å få en bedre forståelse av hvor *langvarig* denne kampen er nødt til å bli. Men det viktigste er utvilsomt at studentenes og elevenes krav og aksjoner blir nærmere knyttet til de fagorganisertes kamp for bedre kår under lønnsoppgjøret. Klarer vi dette, vil hele folkets kamp mot monopolkapitalen bli styrket, slutter Helga Forfang.

Utsnitt fra det store streikemøtet på Blindern 17. mars.

MARXIST-LENINISTENE I LEDELSEN

Borgerpressa framstiller ofte den studerende ungdommens kamp mot forverrete økonomiske kår som et »studentopprør». Betyr dette at student- og elevaksjonene i den siste tida er av samme karakter som mange av

de studentopprør som har funnet sted i Europa de siste åra?

Nei, slik er det ikke. De norske aksjonene skiller seg på flere punkter nokså mye fra de fleste studentaksjoner i de andre land.

Aksjonene kjennetegnes for det første av deres *massekarakter*. De ble gjennomført av massen av studenter og elever, baserte seg på deres kampkrav og deres styrke.

Aksjonene ble gjennomført *organisert* — ikke spontant. Dette er et uttrykk for at den studerende ungdommen holder på å bygge opp ledende faglige organisasjoner (som *Faglig Studentfront* i Oslo og Bergen) som klarer å samle til enhetlig kamp.

Aksjonene var av *ekte folkelig karakter*. De ble gjennomført under paroler om solidaritet med det arbeidende folkets kamp — særlig i samband med lønnsoppgjøret i vår. De var basert på kompensasjonskrav som tilsvarer arbeidsfolks krav om kompensasjon for økonomisk forverring. Student- og elevaksjoner i andre land har ofte vært preget av småborgerlig individualisme og anarkisme. I blant har de rettet seg *mot* det arbeidende folket og *for* isolert studentkamp. Disse aksjonene har vært dømt til å mislykkes, mens de norske aksjonene knyttet fastere bånd mellom progressive studenter og det arbeidende folket og derfor betydde et viktig oppsving i hele folkets kamp.

Aksjonene har dratt nytte av at *marxist-leninistene* har inntatt en ledende rolle. Marxist-leninistene, som behersker den revolusjonære teorien til arbeiderklassen, kan best stille de riktige parolene som får massene til å slutte opp og opptre organisert og enhetlig.

Videre er marxist-leninistenes ledelse forutsetningen for at aksjonene på det enkelte sted kan forenes med kampen som helhet, og for at studentaksjonene kan underordnes arbeiderklassens ledelse. Derfor er den marxist-leninistiske ledelsen forutsetningen for at aksjonene skal bli en virksom del av hele folkets kamp og å heve den faglige kampen opp til å bli en *politisk* kamp for revolusjonen og sosialismen.

Studenter som stryker til *en* eksamen mister lånet umiddelbart, og har ikke noe å leve av.

Forsøkene på å senke lånenes verdi (bl. a. gjennom momsen) har også sammenheng med *rasjonaliseringa*. Ved siden av å spare monopolkapitalens stat for kontante penger sørger de lave lånene for at ingen fristes til å bruke lengre tid på utdanninga enn nødvendig

Dette er det de studerende i dag kjemper mot!

LENIN 100 ÅR STYRK KAMPEN MOT REVISJONISMEN!

I et forsøk på å skjule sitt eget forræderi mot arbeiderklassen og Lenins lære, har revisjonist-ledelsen i NKP satt iverk storstilte arrangementer i tilknytning til hundreårsdagen for Lenins fødsel. Men alt dette oppstyret minner mest om keiserens nye klær: i arbeidsfolks øyne står NKP-ledelsen avkledd som de anti-leninister de i virkeligheten er.

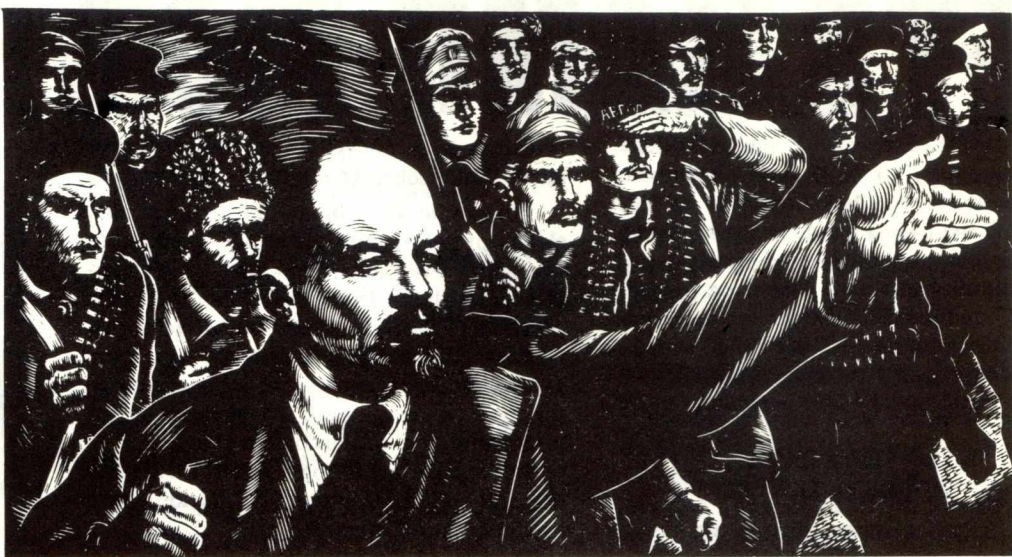
En av Lenins store fortjenester var hans nådeløse kamp mot all slags opportunisme, reformisme og revisjonisme som borgerlige elementer forsøkte å smugle inn i arbeiderbevegelsen. Den beste måten marxist-leninister i dag kan hedre Lenins minne på, er å føre en nådeløs kamp mot våre dagers revisjonister.

Som for 60-70 år sida forsøker revisjonistene i dag å lede arbeiderklassens kamp på avveier, særlig gjennom å spre borgerlige ideer om at kapitalistklassens stat kan tjene arbeiderklassens interesser.

I NKP's prinsipp-program fra 1963 heter det f. eks.: »I det norske samfunn i dag står kampen om hvilke interesser de offentlige foretak, stats-tiltakene skal tjene». Reidar T. Larsen har i en kronikk i Friheten, april 1966, (»Hvorfor NKP ikke har slått igjennom som et nasjonalt og demokratisk parti») gitt nærmere anvisninger om hvordan

denne kampen skal føres: »Vi må etter min mening konsekvent bekjenne oss til vårt parlamentariske demokratis anerkjente spilleregler så lenge vi i Norge har slike forhold at også sosialismens motstandere holder seg til disse reglene. Full tillit til partiets demokratiske holdning vil det ikke være mulig å oppnå før vi på slike spørsmål gir klare og utvetydige svar.»

NKP-ledelsen mener altså ikke at den borgerlige staten må knuses og erstattes av proletarietets diktatur. De hevder at klassekampen skal stå om statsapparatet og etter de »anerkjente

spilleregler». De underslår fullstendig det faktum at staten i dag representerer borgerskapets diktatur over arbeidsfolk, og at denne staten må knuses for å gi plass til arbeiderklassens egen stat.

Lenin har i »Staten og revolusjonen» tydelig nok karakterisert den »marxismen» som revisjonistene i NKP-ledelsen representerer:

»Det blir sagt og skrevet meget ofte at hovedsaken i Marx' lære er klassekampen. Men det er ikke riktig. Og denne usannheten fører svært ofte til opportunistisk forvrengning av marxismen, forfalskning av den på en slik måte at den blir akseptabel for borgerskapet. For læren om klassekampen ble ikke skapt av Marx, men av borgerskapet før Marx, og alminnelig talt er den akseptabel

for borgerskapet. Den som bare anerkjenner klassekampen, han er ennå ikke marxist, han kan fremdeles befinne seg innenfor rammen for den borgerlige tenkning og den borgerlige politikk. Å innskrenke marxismen til læren om klassekampen betyr å beskjære marxismen, forvrengte den, redusere den til noe som er akseptabelt for borgerskapet. Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av *proletarietets diktatur*. Dette er den dypeste forskjell mellom marxisten og den vanlige små- (såvel som stor-) borgeren. Dette må være prøvestenen for den virkelige forståelse og anerkjennelse av marxismen. Og det er ikke noe rart i at da Europas historie stilte arbeiderklassen ansikt til ansikt med dette spørsmålet i praksis, da viste det seg at

Forts. side 10.

Revolusjonære ekskludert fra AUF

9. mars ble tre medlemmer av Skedsmo AUL i AUF i Akershus ekskludert. To av dem var medlemmer av distriktstyret i AUF i Akershus — henholdsvis redaktør og kasserer. Eksklusjonsvedtaket ble fattet av sentralstyret i AUF uten behandling av saka verken på distrikts- eller lagsplanet. Ingen av de ekskluderte fikk anledning til å forsvare seg før de fikk brev om eksklusjonen i posten. KLASSEKAMPEN gjengir brevet sendt til to av de ekskluderte i faksimile.

Bakgrunnen for eksklusjonen var flg.: I AUF i Akershus' medlemsavis »INFO», redigert av den ene ekskluderte, hadde de gitt uttrykk for marxist-leninistiske sympatier. Det får man ikke lov til i AUF. Da blir man ekskludert av sentralstyret, og grunnorganisasjonene blir »underrettet» om saka. Man får gjerne vifte med Che Guevara og røde flagg, kalle seg »marxist» osv. . . . Men hvis man skriver at det trengs et »marxist-leninistisk arbeiderparti oppbygd etter den demokratiske sentralismens prinsipper» da er det slutt.

Mot slike folk tar sentralstyret affære — på utpreget sentralistisk vis. Det kan iallfall ikke være *sentralismen* som AUF's sentralstyre reagerer mot. Det må bare være den *demokratiske sentralismen* AUF er imot — ikke den *byråkratiske*.

Eksklusjonen av de tre viser tydelig det vi skrev i forrige nummer i samband med AUF i More og Romsdal: Det finnes fortsatt progressive AUFere, sjøl om tallet reduseres ved at de enten melder seg ut — eller blir kastet ut. Vi tror ikke disse eksklusjonene vil bli de siste fra den kanten.

Eksklusjonene bekrefter tydelig en utvikling som stadig blir lettere å se: I alle de eksisterende »sosialistiske» partiene som stadig prater om »samling av venstrekreftene», blir de virkelige venstrekreftene *ekskludert*. Det holder på å skje en samling av venstre-

kreftene — en samling av de virkelige og voksende kreftene som står på en marxist-leninistisk plattform — utenfor disse partiene. Det begynte med at den reformistiske SF-ledelsen kastet SUF ut av SF. Nylig kastet revisjonistene i NKP-ledelsen den første marxist-leninisten ut av NKP. Det siste er eksklusjonen i AUF. Snart vil alt være duket for to slags samlinger: En samling av pamper og ledelser på den ene sida og av alle *reelle* venstrekrefter på den andre sida — utenfor »venstre»partiene.

AUF — EN PAPIRORGANISASJON

I medlemsavisa forteller en av de tre eks-

kluderte — da formann i Skedsmo AUL om utviklinga i laget hans. For han ble formann hadde laget utelukkende lagt vekt på medlemsverving gjennom fester, og medlemstallet var hele 160.

»Prøvde vi så med de 160 medlemmene å vinne dem for det sosialistiske samfunns-synet, skolere og dyktiggjøre dem som aktive sosialister» (fra AUF's prinsipp-program)? Vi hadde noen politiske møter ved siden av festene og hyggemøtene. Men disse gikk hovedsakelig på ting som »U-hjelp», »Forurensning», »Statskirka», »Hva er AUF» og ca. 10 – 15 medlemmer deltok. Ved siden av dette blei det drevet studier på »Dus med AUF» og »Ungdom i arbeid». På disse studiene deltok det ca. 6 stykker, og de ble aldri utført. Verken møteopplegget eller studiene tok opp klassekampen i det norske samfunnet. I realiteten diskuterte vi aldri hva sosialisme er.

Revisjonistiske krampetrekninger

De som stemte for anså dermed saken for avgjort og forlot møtet, men distriktstyrets formann, Hammerstad, var ikke fornøyd med et slikt utfall og oppfordret derfor mindretallet til å bli igjen, for så å diskutere hva som nå måtte gjøres.

Under debatten på møtet kom det nemlig fram at revisjonistledelsen i partiet frykter sterkt den revolusjonære linje som kjøres fram av Østkanten-laget, og det ble også sagt rett ut at det nå gjaldt å *redde Østkanten-laget for NKP*. (altså erobre laget for revisjonismen!)

I kampen mot marxist-leninistene er sjølsagt revisjonistene takknemlige for all den hjelp de kan få. Røde Fane skriver at tilsiget til partiet av ultrarevisjonisten Furubotn's (»Gubbens») folk er merkbart. Videre skriver de:

Flere av »Gubbens» gamle folk, som i sin tid ble kastet ut av partiet, er vendt tilbake — og partiledelsen har selvsagt åpnet dørene og mottar dem med glede.

Det later til at når RTL-klikken forbereder et nytt slag mot venstre, marsjerer furubotnikene, som ligger klar i startgropa, inn i partiet. Selvsagt nærer disse folkene intet ønske

og har heller ingen planer om å støtte den nåværende partiledelsen. Men de vet å benytte seg av situasjonen, og når RTL og hans håndtlangere har gjort hva de kan for å kvitte seg med revolusjonære partimedlemmer, er tiden kommet for »Gubbens» menn. Da skal nok gjengjeldsens time slå: Ved et kupp i toppledelsen.

Men kampen mot revisjonismen i partiet, som først og fremst er kommet til uttrykk gjennom RØDE FANE, har ikke bare avslørt ubrukeligheten i den politikk som har slått igjennom i hele partiets løpende utvikling siden 1945, men er nå kommet så langt at virkemidlene ledelsen nødvendigvis må ty til for å forsvare sin posisjon og sitt eksistensgrunnlag, også vil bryte den slovende og falske »enhet», som på alle måter har vært nødvendig for partiledelsens eksistens. Partimedlemmene vil i stadig sterkere grad tvinges til å ta et standpunkt. Og det kraftige oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen, som fra sentralt hold i partiet er møtt med påkallelse av »venstrekrefter» til samling, eksklusjon, suspensjon og fordømmelse av revolusjonære partimedlemmer, avslører klart at historiens sikre drivkrefter ubønnhørlig skyver revisjonistene mot den store skraphaugen.

Forts. side 10.

I Akershus D-lags info, februar 1970, har dere sammen med Svein Eikrem undertegnet en artikkel som tar til orde for "Demokratisk sentralisme" som organisasjonsform, og dere skriver blant annet:

"I stedet for å slite seg ihjel i AUF, må vi hjelpe til å legge grunnlaget for et marxist-leninistisk arbeiderparti oppbygd etter den demokratiske sentralismens prinsipper helt fra begynnelsen."

Konsekvensen av dette er at dere ikke lenger kan være medlemmer av AUF.

AUF i Akershus og Skedsmo AUL er underrettet om dette.

Oslo, 9.3.70

Med hilsen
ARBEIDERNES UNGDOMSFYLKING

Hans Raastad

FRAMGANGSRIK KAMP I LAOS

Opptrappinga av krigen i Laos og høyrekuppet i Kambodsja har igjen stilt Sørøst-Asia i forgrunnen. I Laos vant Pathet Lao-styrker i begynnelsen av februar i år store og strategisk viktige seire da de rensket Krukkesletta for mer enn 1000 regjeringstropper og CIA-trente »spesialstyrker». Byen Xieng Khoang ble befrikket, og med Pathet Lao-styrker mindre enn 15 mil fra hovedstaden er det reaksjonære regimet i Vientiane mer vaklende enn noensinne.

Bakgrunnen for de seineste begivenhetene i Laos var en USA-ledet offensiv mot de frigjorte områdene. Med B-52 bombefly, »Green Berets»-avdelinger, thailandske leietropper og spesialtrente Meo-krigere skulle det laotiske folket presses tilbake på defensiven. I Sam Neua-provinsen satte imperialistene og deres leiesvenner iverk tvangsevakuering, terrorbombing og blodige massakre for at folket ikke skulle »falle i kommunistenes hender» (dvs. ikke slutte opp om kampen mot USA-imperialismen). Men denne framgangsmåten lyktes sjølsagt ikke. »Der det er undertrykkelse, der er det også motstand» (Mao). Den økte undertrykkelsen har ført til at enda

store deler av befolkninga har sluttet opp om den laotiske patriotiske fronten Neo Lao Haksat og Pathet Lao-styrkene.

Over 2/3 av landet er nå under folkets kontroll, og i disse områdene begynner, til tross for USA-bombinga, et nytt liv å vokse fram. Mens folket i de regjeringskontrollerte områdene fortsatt undertrykkes av føydalherrer og leiesvennene til amerikansk og fransk monopolkapital, har Neo Lao Haksat i de frigjorte områdene bl. a. gjennomført en viktig jordreform. Skoler og sjukehus opprettes, jordbruk og industri utvikles. Gjennom sitt arbeid i folkets tjeneste har fronten fått stadig større tillit hos folket, og dens militære

del, Pathet Lao, vokser i styrke. Fra det sosialistiske Kina har Pathet Lao fått moderne våpen, anti-luftskyts og rakettvåpen. Derfor har fronten bedre kunnet forsvare de befrikkede områdene og utvide den militære kampen. Etter hva »Khaosan Pathet Lao» melder, satte frigjøringsstyrkene i 1969 mer enn 20 000 fiendetropper ut av spill og skjøt ned og ødela 207 fly.

USA-imperialismen har ca. 12 000 »militære rådgivere» i landet, som deltar i og leder USA's »spesialkrig». Dessuten finnes det noen tusen thailandske leietropper. Men imperialistenes massive innsats gjør de 3 – 400 bombeflyene som hver dag går opp fra sine baser i Thailand for å gjennomføre sine kriminelle bombeangrep på de befrikkede områdene i Laos. Napalm- og splintbomber anvendes flittig, og bombinga intensiveres for hver dag.

En av årsakene til USAs økte aggresjon i Laos er den store strategiske betydninga landet har. Breie landeveier forbinder det med Thailand og Vietnam, og landet har også grenser til Kina, Burma og Kambodsja. Et frigjort Laos vil bety ei styrking av folkekrigen i hele området og være et kraftig slag mot USA-imperialismens interesser i Sørøst-Asia for øvrig.

De massive bombeangrepene mot de frigjorte områdene i Laos må derfor sees i sammenheng med den desperate situasjonen som USA-imperialismen nå befinner seg i: Det militære sammenbruddet i Sør-Vietnam, de siste tapene i Laos og frigjøringsbevegelsenes sterke framvekst i Thailand, Malaysia, Indonesia, Filippinene osv. Alt hva USA-imperialistene foretar seg, enten det nå er »amerikanisering» eller »av-amerikanisering», har det bare ett mål: Å holde folket nede. Men hva de enn foretar seg blir resultatet det motsatte: Folket reiser seg og feier imperialistene og deres leiesvenner vekk.

»Sitatene av Formann Mao» ble i fjor trykt i 350 millioner eksemplarer. Utvalgte verker ble trykt i 47,5 millioner, og »Dikt av Formann Mao» ble trykt i 57 millioner eksemplarer. Store deler av opplagene er trykt på fremmede språk og distribuert utenlands. Blant disse landene er Laos hvor en på bildet ser vaktposter i Laos' frigjøringshær som studerer Formann Maos utvalgte verker.

HARRISON SALISBURY:

SOVJET FORBEREDER KRIG MOT KINA

Som vi viste i forrige nummer, trekker Sovjet stadig flere militærtropper til Kinas grense. Mange lesere har bedt oss gi ytterligere data som viser Sovjet-ledernes krigshisserske tiltak overfor Folkets Kina. Vi vil derfor ta for oss ei bok som nylig er kommet ut: »The Coming War Between Russia and China» (Den kommende krigen mellom Sovjet og Kina). Boka er skrevet av amerikaneren Harrison E. Salisbury — som er redaktør i den storborgerlige avisa New York Times.

HVA SLAGS MILITÆRE ENHETER

Salisbury skriver videre:

»Hva slags enheter som er stasjonert kunne en se av distinksjonene Sovjet-offiserene og soldatene bar nesten over alt i Mongolia. Disse viste at troppene i hovedsaken består av rakettbasestyrker, feltartillerister, flypersonell og panservognstyrker.» (Side 156).

Og forfatteren trekker denne slutningen:

»Det høge tallet på rakettbasestyrker sammen med klar tale fra Sovjet-lederne om å bruke »moderne våpen», understreker kinesernes overbevisning om (og frykt for) at russerne er rede til å angripe med såvel atomvåpen som konvensjonelle våpen. Det er van-

skelig å tro at rakettenes, som i full fart er blitt plassert langs Kinas grense, ikke er utstyrt med kjernefysiske sprengladninger.» (Side 158).

Salisbury underbygger også denne teorien med at øverstkommanderende for Sovjets strategiske rakettstyrker i august 1969 ble utnevnt til øverstkommanderende for de sovjetiske styrkene i det fjerne Østen (side 168).

KINAS SVAR — FOLKEKRIGEN

Sjøl om Kina ikke rår over militærteknisk utstyr som kan måles med Sovjets, mener Salisbury at Sovjet-lederne og landets militærkspertene ikke rekner med to faktorer;

Forts. side 10.

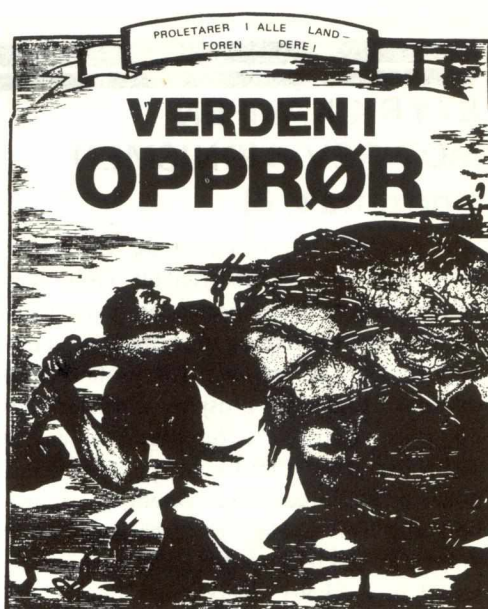
Nei til Saigon-«informasjon» !

600 demonstranter demonstrerte 11. mars utenfor Utenriksdepartementet mot at representanter for Saigon-juntaen forhandlet med norske regjeringsstalsmenn i samband med planer om oppretting av et »informasjonskontor» for juntaen i Oslo.

Trass i at det store flertallet av det norske folket støtter FNL's kamp mot USA-imperialismen og for sosial frigjøring, har den norske regjeringa fortsatt diplomatisk kontakt med Saigon-juntaen. Når regjeringa nå synes å søke å utvide denne støtten til juntaen gjennom hjelp til oppretting av et propagandabyrå i Oslo, er dette et slag i ansiktet på det flertall av det norske folket som støtter FNL's og det vietnamesiske folkets rettferdige kamp.

Men denne åpne provokasjonen vil ganske visst ikke gå upåaktet hen. Om det fascistiske propagandabyrået blir forsøkt opprettet, vil sikkert dette forsøket på provokasjon lide samme skjebne som forsøket på å vise fascistfilmen »Green Berets» på norske kinoer: Forsøket vil lide nederlag.

Et »informasjonskontor» for junta-generalene i Saigon vil ikke stå lenge i fred i Oslo. Vi spår at det store flertall som støtter FNL's kamp, ganske sikkert vil utsette en slik provokasjon — at det aldri vil bli noen sentral for fascistisk Saigon-propaganda i Oslo, uansett hvordan regjeringa og de reaksjonære prøver å få det i stand.

SOLIDARITETS-KOMITEEN HOS PRR

SF/NKP-ledelsen har i lengre tid forsøkt å svekke og splitte solidaritetsarbeidet for Vietnam gjennom falske påstander om at Solidaritetskomiteen arbeider etter paroler og prinsipper som ikke har FNL's støtte. Særlig skal talsmenn for Den Provisoriske Revolusjonsregjeringas (PRR's) informasjonskontor i Stockholm ha tatt avstand fra at solidaritetsarbeidet for Vietnam ble knyttet sammen med kampen mot NATO!

I en melding i siste nummer av Solidaritetskomiteens organ »For Vietnam» blir dette grundig tilbakevist:

»Den 15. februar avla to representanter for Solidaritetskomiteen for Vietnams landsstyre et besøk på PRR's informasjonskontor i Stockholm. Det ble ført vennskapelige og åpenhjertige samtaler om situasjonen i Sør-Vietnam, PRR's aktuelle oppgaver, Vietnam-arbeidet i Norge m.m. Representanten for PRR-kontoret benyttet anledningen til å uttrykke sin fulle tilfredshet med det arbeidet Solkom har utrettet i Norge. Han sa bl. a.: — I det store og hele er jeg enig i hva dere har gjort. Parolene deres er sikkert riktige. Gjennom NATO er USA-imperialismen vår felles fiende også i deres land. I dag må alle krefter samles om Vietnam. De interne problemene i Norge må forbindes med Vietnam-problemet. I dag utgjør kravet om anerkjennelse av PRR et aspekt ved den politiske kampen, sa PRR-representanten. Solkom avla også et besøk på DRV's ambassade i Sverige og ble motatt av charge d'affaires s.i., Nguyen Dinh Thanh.»

FRIGJØRINGSKRIG I COLOMBIA

I følge en rapport fra Bogota, Colombia, har Folkets Frigjøringshær (EPL) vunnet nye seire i kampen mot den reaksjonære regjeringa, som står i nært samarbeid med USA-imperialismen. EPL står under ledelse av Colombias Kommunistiske Parti (m-l), som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Et kommunike som nylig ble sendt ut, meldte at frigjøringshæren den 13. januar angrep en politipost i landsbyen Mutata i Medellín, provinsen Antioquia. Politisjefen ble skutt, og frigjøringsstyrkene erobret radioutstyr og annen militær utrustning fra de reaksjonære. Videre utførte EPL politisk propaganda i landsbyen, og oppfordret innbyggerne til å boikotte svindelvalgene som skal finne sted i april. Etter denne aksjonen skjøt de progressive ned et USA-fabrikkert helikopter som hørte til regjeringstroppene.

»AVANTI POPULO» MOT NATO

At heller ikke NATO's brannkorps er noe sikkert redskap i monopolkapitalens hender fikk vi flere eksempler på under den siste militærøvelsen i Nord-Norge. Særlig illustrerende er følgende episode:

Italienske soldater var »blå» forsvarere av et område og ble angrepet av norske styrker orange, som var fienden. Styrkene kom i nærkamp og den ene parten tok den andre til fange. Etter ei stund ble de norske og italienske soldatene kjent med hverandre, og demonstrerte sitt internasjonaltistiske vennskap ved å synges den kjente kommunistiske kampsangen: Avanti Populo (Fram folket).

Selv om NATO's militærstyrker er bygd opp for å slå ned det arbeidende folkets kamp dersom borgerskapets diktatur er truet, så kan USA-imperialismen og dens europeiske allierte ikke stole fullt og helt på sine egne styrker. For det er unge arbeidere som naturlig nok utgjør hovedtyngden av soldatene. Vi kan love NATO at dersom »brannkorps» blir satt inn mot den norske eller andre lands arbeiderklasse, så vil våpnene bli rettet den andre veien: Mot monopolkapitalen og NATO's fascist-generalene.

Vivat kommunismen et la liberta!

Leve kommunismen og friheten!

STYRK KAMPEN MOT REVISJONISMEN (forts. fra s. 8)

ikke bare alle opportunistene og reformister, men også alle »kautskyanere« (folk som vakler mellom reformismen og marxismen) var ynkelige filistere og småborgerlige demokrater, som *tar avstand* fra proletarietets diktatur. Kautskys brosjyre »Proletariatets diktatur«, som ble offentliggjort i august 1918, dvs. lenge etter første opplag av denne boka, er et fullkomment eksempel på småborgerlig forvrengning av marxismen og ynkelig fornektelse av den i praksis, samtidig som han hykkelsk anerkjenner den i ord (se min brosjyre »Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky«, Petrograd og Moskva 1918).

Vår tids opportuniste, personifisert i dens hovedrepresentant, eks-marxisten K. Kautsky, passer fullstendig inn i Marx' karakteristikk av det *borgerlige* standpunkt som er anført ovenfor, for denne opportunisten begrenser området for anerkjennelsen av klassekampen til de borgerlige relasjoners sfære. (Innenfor denne sfæren, innenfor dens ramme vil ikke en eneste dannet liberaler nekte klassekampen sin »prinsipielle« anerkjennelse!) Opportunisten *utstrekker ikke* anerkjennelsen av klassekampen til det som er hovedsaken, til *overgangsperioden* fra kapitalismen til kommunismen, til perioden da borgerskapet blir *styrtet* og fullstendig tilintetgjort, men stanser opp foran den. I virkeligheten er denne perioden uunngåelig en periode av makeløst voldsom klassekamp i makeløst skjerpede former, og følgelig må også staten i denne perioden uunngåelig være en stat som er demokratisk på *en ny måte* (for proletariet og de eieningsløse i det hele tatt) og diktatorisk på *en ny måte* (mot borgerskapet).

Videre. Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at *en enkelt* klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klassesamfunn i sin alminnelighet, ikke bare for *proletariatet* som har styrtet borgerskapet, men også for hele den *historiske periode* som skiller kapitalismen fra det »klasseløse samfunn«, fra kommunismen. Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjelligartet, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, men i siste instans ubetinget *borgerskapets diktatur*. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frambringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det *samme: proletarietets diktatur*.

ARBEIDERKLASSE- KONTROLLEN I ALBANIA (forts. fra s. 4)

bl. a.: »Vi har kommet til dere i arbeiderklassens navn. Deres liv, deres undervisning og deres opplæring er spørsmål som angår oss. Jo bedre dere studerer og jo bedre dere lærer parti-ideologien, desto bedre kan dere tjene klassen, partiet og fedrelandet. Vi ønsker ikke at vår ungdom skal bli det minste berørt av borgerlig og revisjonistisk ideologi. Vi beklager når det er ungdom blant dere som er borte fra forelesningene på den tid

da deres arbeiderkamerater er ved sine dreibenker eller ved ovnene.»

En annen arbeider sa dette: »Dere vil en dag komme ut blant oss for å lede produksjonen. Men vi ønsker først og fremst at dere skal være gode revolusjonære, men også gode til å beherske yrket deres. Diplomet deres bør ikke bli et middel til å sikre seg en kose- og behagelig krok, men et mål på deres dyktighet og vilje til å tjene fedrelandet der det trengs mest. For en tid siden kom en ingeniør til vår bedrift. Han hadde sitt diplom, men han manglet arbeiderklassens ånd. Han fant seg en koselig og komfortabel krok og gikk inn i det tekniske byrået. Så snart han hadde avsluttet arbeidet der, brydde han seg ikke en døyt om noe annet. Han kom inn og ut som en rein tilskuere, og satte seg på den høye hesten. Men vi sa »Nei« til ham. Arbeiderne ved bedriften diskuterte denne saka grundig, og bestemte å frata ham tittelen som ingeniør og at han skulle arbeide direkte i produksjonen. Han arbeidet der, og lærte å kjenne bedre vanskene i arbeidet og å kjenne bedre arbeiderklassen og seg sjøl. Så ble arbeiderne samlet igjen, og sa til ham: »Nå kan du ta diplomet ditt. Du fortjener det. Nå, tjen arbeiderklassen. Du er dens ingeniør.»

Denne rettframme, enkle og sterke framstillingen av fakta fra arbeiderne, ble fulgt opp av studentene og pedagogene. De lovet å lære av arbeiderklassens ånd, dens kritikk og åpenhjertighet. — »

SOVJET FORBEREDER KRIG MOT KINA (forts. fra s. 9)

for det første at den vanlige sovjetrusser ikke vil være villig til å delta i en langvarig krig. For det andre at kineserne er herdet i folkekrigen mot de japanske innfallsmennene i tretti-åra, og at Kinas ungdom har gjennomgått en hard skole i kulturrevolusjonen.

Derfor mener Salisbury: »Realiteten i dette kan bli at en ti dagers kjernefysisk lynkrig bare vil danne opptakten til en hundre-års-krig.« (side 181.)

TIL KAMP MOT SOSIAL-IMPERIALISMENS KRIGSFRAMSTØT!

Salisburys klare påvisninger er tidligere blitt omtalt her i Norge av Jahn Otto Johansen (kronikk i Arbeiderbladet den 7. mars). I sin omtale trekker Johansen den konklusjonen at det er de *sovjetiske militær-ekspertene* som står bak gigantsamlingen av militærstyrker ved Kinas grense. Og Johansen mener at sannsynligheten for krig er liten fordi det ikke sitter en eneste militær i politbyrået i Kreml — som jo er organet hvor en bestemmelse om krig må treffes.

Det Johansen glemmer er at det tross alt er politbyrået som har bestemt at opptrappingen ved Kinas grense skal settes i gang — det er ikke et utslag av militære eksperters fantasifostre. Og militærapparatet er satt i sving fordi Sovjet-lederne ser Folkets Kina som en trusel mot sin imperialistiske drøm: å dele verden mellom seg og USA-imperialismen.

Derfor er det viktig for alle anti-imperialister å kjempe mot sosial-imperialismens militærframstøt. Denne militærtruselen er for tida mest åpenbar overfor Folkets Kina. Derfor:

TIL KAMP MOT SOSIAL-IMPERIALISMENS KRIGSFRAMSTØT!
FULL SOLIDARITET MED
FOLKETS KINA!

for
vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo

FRITT
NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO,
Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

REVOLUSJONÆRE EKS- KLUDERT FRA AUF (forts. fra s. 8)

skrytter av sine 30 000 medlemmer. Internt opererer AUF-pampene med ca. 7 000 medlemmer, og mesteparten av dem er av den sorten som ikke en gang gidder å gå på møter.

SKAL STUDERE MARXISMEN-LENINISMEN

Til KLASSEKAMPEN opplyser to av de ekskluderte at eksklusjonen kom overraskende. Ingen hadde hørt noe før de fikk meldinga i posten.

— Riktignok ble det tatt opp et forslag om eksklusjon på et møte i Skedsmo AUL etter at distriktslagsavisa hadde kommet ut, men dette forslaget vant liten tilslutning, og ble »trukket« av forslagsstilleren etter at det var blitt forkastet. Dette var nok grunnen til at eksklusjonen ble foretatt på sentralt hold.

— Fra arbeidet vårt i AUF har vi forstått at det ikke kan eksistere noen revolusjonær bevegelse uten en revolusjonær teori. Derfor har vi kontaktet SUF(m-l) lokalt for å ta del i en av deres studiesirkler i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

— Også folk som ennå står i AUF kan delta i slike sirkler uten å melde seg inn i SUF(m-l), sier de to forhenværende AUForne, som oppfordrer andre AUF-medlemmer til å

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogata 11, Oslo 2.

RØD FRONT I DNS/APRIL:

Tors. 16. april — Kurt Wolfgramm,
Asmund Egge:

BOLIGNØD OG KAPITALISME

Lør. 18. april — jernarbeider Victor Stein:
LØNNSKAMP ER KLASSEKAMP

skaffe seg kjennskap til arbeiderklassens revolusjonære teori og vurdere AUF-ledelsens politikk i lys av den.

SPORVEIEN TJENER KAPITALEN (forts. fra s. 5)

gjennom skatten. Dette betyr sjølsagt ikke at arbeidet deres er lite verdtt, men bare at de må bære en uforholdsmessig stor del av de byrdene kapitalistene velter over på hele folket.

3. »Krever vi større lønn av Sporveien får folk det bare igjen i form av høyere skatter, avgifter og billett-priser.»

Svar: Dette er heller ikke riktig. Oslo er en rik kommune. Den bruker store summer på mye mindre viktige ting en kollektiv transport. Med reduserte luksus-utgifter f. eks. til representasjon, kan kommunen med letthet dekke en lønnsøkning til sporveistjeninga uten skatteøkning. Når den kommunale sporveisledelsen sier noe annet, er dette bare for å skape en falsk motsetning mellom sporveistjeninga og resten av det arbeidende folket.

Bedre arbeidsforhold for sporveistjeninga ville gi større trafiksikkerhet. Trafikanter og betjening har felles interesse av å unngå trafikkulykker.

Kapitaleierne kan ikke klare seg uten billig transport av den arbeidskrafta de utbytter. Kommunen — borgerstatens lokal-administrasjon — skaffer dem dette. Det blir billigere, fordi arbeiderne sjøl må betale gjennom skatten. Var det rett, skulle sjølsagt kapitalistene betale aleine for en ordning de høster størst fordel av. Væpna med dette kravet må betjeninga og trafikantene sammen avvise alle forsøk på å skape falske motsetninger dem imellom.

Ons. 22. april — Nils Holmberg:

LENIN 100 ÅR

Lør. 25. april — jernarbeider Kjell Pettersen:

KNUSER LO-LEDELSEN
ARBEIDSFOLKS KAMP?

MØTENE BEGYNNER KL. 19.30 OG HOLDES
I KROA, STORGT. 22. ÅLGANG FOR ALLE.

STUDIEMATERIELL:

Grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Kurset omfatter følgende litteratur:

STALIN:	Studieplan	kr. 2,—
	Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 3,—
LENIN:	Staten	kr. 3,—
MARX/ENGELS:	Det kommunistiske partis manifest	kr. 4,—
MAO TSETUNG:	I folkets tjeneste/ Til Bethunes minne/ Den dumme gamle oldingen. (foreløpig stensil)	kr. 1,—
	Bekjemp Bokdyrkelsen/Forbedre våre studier	kr. 3,—
	Om motsigelsen	kr. 4,—

LIN PIAO: Beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonale kongress. kr. 0,50

BO GUSTAFSSON: Stemmerett under kapitalismen. Det kommunistiske partiet kr. 3,—

samt: Sitater fra Mao Tsetung: kr. 4,40

Forslag til generallinje for den internasjonale kommunistiske bevegelsen: kr. 0,50

Statutter for SUF(m-l) kr. 2,—

Hele kurset koster (komplett) kr.30,—

Imidlertid er det sjølsagt anledning til å bestille

deler av kurset eller artiklene enkeltvis. Gjør oppmerksom på dette ved bestilling.

MAO TSETUNG:

Taler på Yenan-konferansen om litteraturen og kunsten kr. 2,50

**BESTILL M-L-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUSJON,
BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6, POSTGIRO 208166.**

Klipp ut —

Jeg bestiller mot oppkrav:

- eksemplarer av KLASSEKAMPEN nr. 5/70 for kr. 1,— pr. eks. pluss porto.
- eksemplarer av RØDE GARDE (SUF (m-l)s organ) nr. 1/70, a kr. 1,— pluss porto.
- abonnement(er) på RØDE GARDE for 1970 til kr. 7,— pr. ab.
- eksemplarer (minimum 5) av RØDE GARDE i gruppeabonnement for 1970 til kr. 5,— pr. ab.
- eksemplarer av Studieplan til Grunnsirkel i Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Litteraturen må bestilles separat. (Se egen annonse.)
- eksemplarer av Marxismens politiske økonomi med studieplan.

- eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis, TIL KAMP nr. 2, a kr. 0,25 pluss porto.
- eksemplarer av jubileumsplakat, Lenin, a kr. 5,—, størrelse 43 x 61 cm.
- eksemplarer av plakater, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, størrelse 43 x 61 cm, a kr. 3,— (Spesifiser).
- eksemplarer av Materiale til spørsmålet om Stalin, a kr. 2,— pluss porto.
- eksemplarer av Lønnsoppgjørprosjyre — Det nytter å streike — a kr. 0,05.
- gratis BOKLISTE over m-l-litteratur.
- Plakat om lønnsoppgjøret kr. 2,—
- Navn:
- Adresse:
- Poststed:

VENNSKAPSSAMBANDET
NORGE — KINA
Normannsgt. 48 B, OSLO 6
RØDE KINA

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

KJEMPEPROFITTER I INDUSTRIEN

EIERINNTEKTER PÅ OVER 3 MILLIARDER I 1969

I løpet av de siste åra har reallønna omtrent ikke økt for store lønnstakergrupper. For mange har levestandarden blitt redusert. Oppgavene over eierinntektene i industrien viser naturlig nok et annet og lysere bilde: Fra 1968 til 1969 økte de med hele 634 millioner kroner, dvs. med 21 prosent!

Dette kommer på ingen måte klart fram i Aukrust-utvalgets rapport, som helst opererer med eierinntektene for alle næringer samlet. Da ligger de faktisk på omtrent samme økingsnivå som lønnstakernes inntekt. Men

slike samle-beregninger er bare brukbare for de som vil dekke over den reelle situasjonen. Særlig klart blir dette når en tar for seg eierinntektene i den konkurranseutsatte industrien.

I 1967 var de 2,322 milliarder kroner. Året etter hadde de økt til 2,578 milliarder, dvs. en øking på 256 millioner (11 prosent).

I 1969 kom eierinntektene opp i hele 3,212 milliarder, dvs. en øking på hele 634 millioner (21 prosent) fra året før!

HVA TJENER SKIPSREDERNE?

Hvorfor forsvinner denne kraftige inn-

tekstsøkinga dersom en tar med alle konkurranseutsatte næringer? Svaret er her skipsfarten. I 1969 hadde rederne en nedgang i fortjenesten på 671 millioner kroner sett i forhold til året før, da årsinntekten var oppe i over 1 milliard!

Hva er bakgrunnen for denne reduksjonen? Aukrust-utvalget trekker særlig fram to faktorer: Fraktratene sank betydelig i 1969 i forhold til topp-året 1968, samtidig som sjøfolkas lønninger pr. årsverk steg noe. Men i tillegg kommer følgende: I det offisielle inntektsbeløpet for skipsfarten er de millionene som rederne tjente på salg av eldre skip til utlandet ikke tatt med. Bare i de tre første kvartalene i 1969 kvittet de seg med 1,673 million bruttotonn, dvs. mer enn noe år før.

Denne gevinsten blir ikke notert av Aukrust-utvalget fordi eierinntekten, slik den er definert i Nasjonalregnskapet, ikke omfatter inntekt eller tap i forbindelse med salg av realkapital!

TA AUKRUST-BEREGNINGENE MED EN KLYPE SALT.

På denne bakgrunn er det all grunn til å understreke det som Aukrust-utvalget selv skriver om sine anslag for eierinntektene: »En kan neppe stole på disse som mål for fortjenestenivået, men det blir antatt at de kan gi en viss orientering — om enn usikker — om bevegelsen i fortjenesten i de enkelte næringer.» (s. 11).

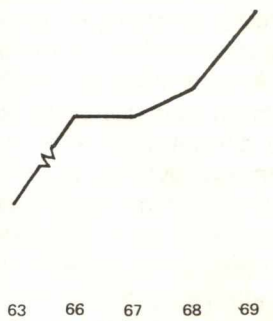
For det virkelige fortjenestenivået ligger altså en god del høyere!

EIERINNTKTEKENE:

3 000 mill. kr.

2 000 mill. kr.

1 000 mill. kr.

STREIK VED VAN SEVEREN

Lørdag 14/3 var det streik ved Van Severen & Co Ltd. i Namsos. 120 mann la ned arbeidet ved sagbruket i protest mot at bedriften blir solgt til Nordenfjelske Treforedling uten at arbeiderne ble orientert.

Nordenfjelske Treforedling i Levanger eies av Norges Skogeierforbunds lokale avdeling, Inn-Trøndelag Skogeierlag. Sammen med Borregaard har denne bedriften opprettet et felles handelsaksjeselskap, Borregaard & Nordenfjelske A/S for markedsføring av avisepapir.

Van Severen har ialt 400 arbeidere i treforedlingsindustrien, og på den 1,5 mill. mål store skogeiendommen i Namdalen.

Skogeierne i Trøndelag eier også en annen stor bedrift, Orkla Skogindustri. Etter at denne bedriften overtok Namdal Skogindustri i 1967, ble antallet arbeidere ved denne bedriften skåret sterkt ned. Også ved en annen av Orklas bedrifter — Røros Sponplatefabrikk er det foretatt hard rasjonalisering.

Dette viser at de store skogeierne prat om »samvirke» ikke innebærer annet enn kapitalens samvirke rettet mot arbeidsfolk. Det er derfor ikke rart at arbeiderne ved Van Severen er svært så skeptiske. Naturlig nok bruker de arbeiderklassens viktigste forsvarsvåpen i den nåværende situasjonen — streiken.

SF AKSEPTERER »KAKETEORIEN»

»ROM FOR HØYERE KRAV»

SF-organet »Orientering» har lansert SF's linje foran lønnsoppgjøret. Og nok en gang avslører SF seg som et ynkelig lite sosialdemokratisk haleheng til høyresosialdemokratene i LO- og DNA-ledelsen.

Hovedparolen for SF's framstøt sier endel: »LO MÅ IKKE KAPITULERE. ROM FOR HØYERE KRAV» forkynner »Orientering» på førstesida for nr. 8/70. Hva slags tøys er det egentlig å snakke om »rom» for høyere krav? Det »rommet» SF-avisa her snakker om, viser bare at SF-ledelsen ukritisk sluker den borgerlig/sosialdemokratiske myten om »lønnskaka». Denne teorien er omtalt annet sted på disse sidene, og vi skal bare minne om at det nettopp ikke er slik at det er »rom» for enten 10, 20 eller 30 % lønnsøkning. Det er ikke snakk om at det finnes noen fast sum til deling mellom arbeidsfolk under oppgjøret.

Alt det arbeidsfolk klarer å ta fra kapitalistene gjennom besluttsom klassekamp, kommer arbeidsfolk til gode. Ikke noe bestemt prosentkrav er »rettferdig» i seg sjøl, uten det kravet som fører til at kapitalistene overhodet ingen profitt får. Men uten profitt kan ikke kapitalismen bestå. Et rettferdig oppgjør, — et oppgjør som gir arbeiderklassen som helhet alt det egentlig er »rom» for, kan ikke finne sted under borgerskapets diktatur.

I tillegg til dette (og det er forsåvidt nok) svelger SF-ledelsen rått en av de groveste borgerlige forvrengningene av streikebevegelsen i de siste månedene. I et spesialbilag i samme nummer av »Orientering» skriver redaksjonen: »Årets tariffoppgjør må ikke bare være et pengeoppgjør. Debatten etter Kiruna viser at det ikke bare er materielle verdier som teller . . .»

Dette er en sosialdemokratisk og borger-

lig forvrengning av virkeligheten. Sjølsagt er det ikke slik at penger er det eneste som betyr noe for arbeiderklassen. Men på den andre sida kan ikke arbeiderne abstrakt »kreve ånd og trivsel» til lønnsoppgjøret. Den grunnleggende årsaken til at arbeiderne må jobbe under ofte umenneskelige, uverdige og helsefarlige forhold, med terroristiske arbeidsreglement osv. er sjølsagt at det er billigst for kapitalistene at det er slik. Å kreve endring av disse forholda er også økonomiske krav. Å si annet, å framstille det som en eller annen mystisk fremmedgjøring, vantrivsel eller mangel på menneskeverd, uten å nevne de økonomiske sidene av saka, er en forvrengning som bare skaper forvirring og avsporer arbeiderklassens kamp. At sosialdemokratene og de borgerlige kjører særs hardt på dette med »trivselen» i dag, representerer nettopp et slikt forsøk på å lede arbeiderklassen vekk fra den voksende lønnskampen i den siste tida og lede den inn i ufruktbare spekulasjoner om »trivselen». SF-organet opptre også her som en agent for borgerskapets interesser.

DET NYE KARAKTERSYSTEMET BETYR

Rasjonalisering i skolen

Strukturrasjonaliseringa er nå kommet til skolen. Alle borgerlige, sosialdemokratiske og revisjonistiske partier samler seg om å gjennomføre Steenkomiteens forslag. Steenkomiteen, med DNA's nestformann Reiulf Steen som formann, vil samle alle skoleslag som bygger på grunnskolen under en sentralisert ledelse, med felles administrasjon, felles reglement og karaktersystem. Hensikten er å få flere maktmidler til å utdanne arbeidskraft som er profitabel for monopolkapitalen i 70-åra. Det skal bli lettere å styre ungdommen dit monopolkapitalen trenger det. Dette skal også gjøres så billig som mulig, dvs. at elevene, lærerne og foreldrene skal få bære byrdene og betale. Departementet bør ifølge Steenkomiteen foreta en løpende analyse av det »behovet for utdanning» som monopolkapitalen gir uttrykk for, og gripe inn når utviklingen tar en »skjev retning».

Det viktigste maktmidlet for monopolkapitalen er karaktersystemet. Særlig er det viktig at karaktersetningen er såkalt »rettferdig», slik at arbeidskjøperne kan være sikre på å få tak i de som kan jobbe ihop mest profitt for dem. De »dårligste» får så gå arbeidsløse for å presse lønningene ned. Denne »rettferdigheten» likner på rettferdigheten i de nye lønssystemene, hvor arbeiderne skal vurde-

res innbyrdes etter hvor flinke de er til å underkaste seg monopolkapitalens betingelser. Dette øker konkurransen og jager arbeiderne imellom, men sjøl om alle må arbeide mer enn før, får arbeiderne samla heller mindre igjen.

På samme måte med de »rettferdige» karaktersystemene. Hvis en ungdomsskoleelev ligger på Nokså godt i et fag, men viser avgjort framgang, kan dette ofte ikke gi seg utslag i en bedret karakter, fordi det allerede er fastsatt at en viss prosent av klassen må få Nokså godt.

Den nye karakterskalaen i gymnaset har innført denne »rettferdigheten» der. Den økte bruken av sentralt utarbeidede standpunktprøver i alle skoleslag tjener samme hensikt. Steenkomiteen anbefaler karaktersystemet fra gymnaset innført i alle videregående skoler straks. Dette er så viktig at en ikke kan vente til resten av komiteinnstillinga blir gjennomført!

Slike reformer av skolen er blitt et hovedframstøt for monopolkapitalen i 70-åra. Derfor er det en primær oppgave for elever og lærere å bekjempe »reform»-planene. Motstanden mot de nye karakterene i gymnaset er allerede sterk. All erfaring viser at de fører til økt arbeidspress og større jag for lærer og elev.

mot funksjonærer, arbeidsfolk mot studenter, lærere mot elever osv. Men folket gjenomskuer denne metoden og gjennom enhetlig kamp overvinnes motsigelsene, slik at slaget rettes mot den felles fienden.

Dette fikk de reaksjonære skolemyndighetene på Nesodden da de sa opp den progressive læreren Carl Henrik Stormer fra ungdomsskolen. De trodde åpenbart at propagandaen om at lærerne er elevenes hovedfiende hadde gjort sin virkning, slik at han kunne fjernes uten alt for stort oppstuss.

Elevmassene ved ungdomsskolen gjennomskuet øyeblikkelig dette framstøtet og satte i gang en kraftig streikeaksjon under parolen »Lærere og elever må stå sammen.» Elevene marsjerte til kommunehuset hvor skoleinspektøren måtte svare for seg. En venter nye aksjoner på Nesodden — blant annet har lærere og foreldre dannet aksjonskomite.

Gjennom sin militante kamp har Nesodden-elevene avslørt borgerskapets forsøk på å sette lærere og elever opp mot hverandre og gitt et godt eksempel på enhet i folket.

RØD FRONT I STUDENTSAMFUNNENE

Rød Front-styrer stiller til valg i studentsamfunnene både i Oslo og Bergen til våren. I det siste året har disse frontorganisasjonene av revolusjonære studenter styrket sin stilling kraftig blant de progressive studentene. Rød Front framstår i dag både i Oslo og Bergen som den dominerende politiske gruppering i studentsamfunnene.

I Oslo har reformistenes og revisjonistenes »Sosialistiske front» tidligere hatt en viss betydning, men er nå drevet grundig på defensiven, og må i dag åpent alliere seg med reaksjonære grupperinger (som Den Konservative Studenterforening) for å ha håp om å mønstre et flertall. Siste eksempel på dette så en ved valgene til økonomistyrer i Studentsamfunnet i Oslo (DNS). Det er i dag klart at denne alliansen mellom reformister og reaksjonære vil fortsette på generalforsamlinga der de konservative ikke vil stille egen kandidat, men i stedet vil gå inn i en »demokratisk front» og stemme på »socialistene».

I Bergen er den tilsvarende reformistgruppa så å si tilintetgjort. De revolusjonære studentenes Rød Front blir de progressive studentenes eneste kandidatstyre i kampen mot liberalere og reaksjonære ved valget. Også i Studentsamfunnet i Trondheim stiller Rød Front kandidatstyre.

Utviklinga i studentsamfunnene bekrefter det revolusjonære oppsvinget i studentmassen.

Under årets lønnsoppgjør, som i alle arbeidskonflikter der arbeidsfolks interesser er truet, vil *streikevåpenet* få avgjørende betydning. Uten det vil de fagorganiserte ikke kunne sette *makt* bak krava.

Å vanskeliggjøre muligheten til å bruke dette kampmidlet står derfor alltid som en hovedoppgave for arbeidskjøperne og deres agenter i arbeiderbevegelsen. De tiltaka som settes i verk er mange. En mulighet er å gjøre streik *ulovlig* gjennom avtaler på topplanet mellom LO og NAF. Dette gjelder bl. a. tariffperioden etter dagens Hovedavtale. Et annet middel til å oppnå det samme er bruk av *tvungen lønnsnemnd*.

Men dersom streiken likevel blir satt i verk tyr borgerskapet til det ynkeligste av alle reaksjonære tiltak: det organiserte *streikebryteriet*. I den norske klassekampen har dette skjedd ofte, særlig i de harde kampårene rundt 1930. Og hver gang har arbeidsfolk svart med kraftige demonstrasjoner og motangrep. I slike situasjoner har borgerskapets stat satt inn *voldsapparatet*, politi og hær, i et forsøk på å slå tilbake arbeiderne.

Dette vil komme til å skje også *i dag*. Under en streik vil borgerskapet alltid lete etter muligheten til å sette inn streikebrytere som kan lamme virkningen av arbeidsnedleggelsen. Ruster arbeiderne seg til motaksjoner er både politiets spesialstyrker og hæren «lovlige» midler som monopolkapitalens stat kan mobilisere. Derfor er det i dagens situasjon viktig å trekke lærdom av de erfaringene norske arbeidsfolk før har gjort i kampen mot streikebryteriet og klassestaten.

De mest kjente og mest omfattende av disse kampene er utvilsomt Randsfjordskonflikten i 1930 og Menstadslaget i 1931 (Se *Klassekampen* nr. 6/1969). Men i årene før hadde også en rekke *mindre* konflikter ført til kraftige oppgjør.

En av disse aksjonene mot det organiserte streikebryteriet ble gjennomført av *skogsarbeiderne i Julussa* (Hedmark) våren 1927.

Bakgrunnen for konflikten i Julussa var den internasjonale monopolkapitalens krise i 20-åra, som bl. a. ramma folk på landsbygda i særlig grad. Det hardt utbytta landproletariatet ble nå ført ut i katastrofal utarming. Arbeidsledigheten steg enormt. I tillegg skrudde borgerskapet opp kroneverdien for å redusere sine egne profitt-tap. Dette førte til at landarbeidere som satt i gjeld på sine småbruk, fikk økt gjeldsbyrde. Tvangsauksjoner ble foretatt på løpende bånd.

Arbeiderne gjorde det med en gang klart at dersom deres krav ikke ble innfridd, ville fløtinga bli blokkert. Da krava ble avslått og streikebryterne begynte fløtinga, gikk arbeiderne til aksjon for å fjerne uvesenet.

16 politimenn med to hunder ble øyeblikkelig sendt fra Oslo, for å verne om det borgerskapet kalte «arbeidsretten». Hva de mente med det, går fram av lederen i Østlendingen 19/5 1927: «Den terror som utøves ved Julussa. . . . det er ganske enkelt et ge-

nå sosialdemokratene at 10 skogsarbeidere skulle samarbeide med! Et masse møte av bitre skogsarbeidere forkastet det forræderiske «kompromisset» enstemmig. Først dagen etter erklærte DNA-ordføreren at han ikke ville «gjøre flere forsøk på å bringe konflikten til opphør».

På denne tida var det ikke lenger nødvendig med sosialdemokratiske splittelsesforsøk. For nå hadde borgerskapet fått nye forsterkninger av politifolk og militære, som var utstyrt med oppakning og to geværer hver. Politiet gikk i gang med å beslaglegge arbeidernes våpen og ammunisjon, «gevinsten» var 2 geværer og 2000 patroner. I tillegg ble noen av lederne arrestert og transportert til Hamar.

Med 50 politifolk, 300 militære og lokale fascistbander til å forsvare seg, kunne streikebryterne fortsette fløtinga.

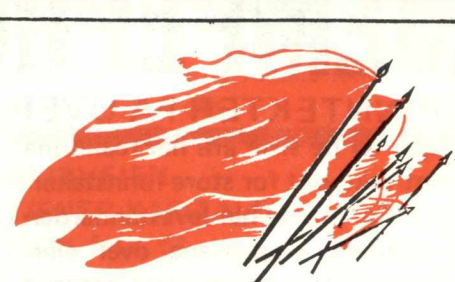
SOLIDARITET MED JULUSSA-ARBEIDERNE

Meldingene om arbeiderreisningene ved Julussa spredte seg raskt utover landet. Arbeidsfolk i andre foreninger solidariser seg umiddelbart med sine kjempende klassebrødre. Pengebidrag, støtteerklæringer og resolusjoner til Stortinget strømmet inn. Kommunistene i fagforeningene gjorde flere forsøk på å få i stand sympatistreiker ved å stanse den videre behandling av tømmeret, men sosialdemokratene i LO-ledelsen var ikke interessert i en «utviding av den tragiske konflikten».

NKP's representant fra Hedmark spurte i Stortinget om Justisdepartementet var ansvarlig for myndighetenes voldsbruk mot arbeiderne i Julussa. Justisministeren svarte: «Jeg har det fulle ansvar for de dispensjoner som er truffet, og det er min hensikt hvis det viser seg nødvendig å sende ytterligere forsterkninger til Julussa.»

Julussa-arbeiderne fortsatte kampen til tross for alle forsøk på å splitte dem, men statens politi og militære sørget for at fløtinga ble gjennomført. Arbeidernes enhet ble ikke svekka, men nå var sesongen over og arbeidsledigheten ventet dem.

Disse kampene var opptakten til nye reis-

GLIMT FRA ARBEIDERBEVEGELSENS HISTORIE

ninger blant skog- og landarbeiderne. Samme året brøt det løs i Austmarka i Kongsvingertraktene, hvor arbeiderne kjempet seg til tariffavtaler. På grunnplanet førte disse arbeiderreisningene til oppretting av Skog- og Landarbeiderforeningene, og om sommeren ble forbundet konstituert.

LÆRDOMMENE

Lærdommene av Julussa-arbeidernes kamp er enkle — og viktige.

Når arbeidsfolk går til streik for å verne seg mot kapitalens overgrep setter borgerskapet inn *streikebrytere* for å holde produksjonen i gang. Lykkes dette vil brodden av arbeidernes kamp bli borte.

De fagorganisertes svar er en rettferdig *kamp mot streikebryterne*. I slike situasjoner må arbeiderklassen være forberedt på at staten utkommanderer *politi- og militærstyrker* for å «beskytte» forræderne.

Men heller ikke dette er nok. «Kapitalklassen kan ikke lenger herske og regjere uten å støtte seg til de reformistiske arbeiderpartiene og det faglige byråkrati». (Sitat fra Manifestet til fagopposisjonen av 1926). Takket være *sosialdemokratenes* politikk ble aksjonene i Julussa utsatt inntil klassestaten hadde mobilisert. Og etter det fremmet reformist-pampene forslag om *samarbeid* med streikebryterne!

Julussa-arbeidernes kamp viser oss altså at det er nødvendig å kjempe mot streikebryteriet, mot statens voldsapparat og å fjerne all innflytelse fra arbeiderbevegelsens reformistiske «førere».

Julussa 1927: KAMP MOT STREIKEBRYTERE

I 1926–27 opplevde landproletariatet den hardeste undertrykkinga i 20-åra. Borgerskapet gikk til offensiv for å redusere prisen på arbeidskrafta, og fløterne ble henvist til ei sultelønn på to og ei halv krone dagen med egen kost.

SKOGSARBEIDERNE SAMLA BAK SINE KRAV

I april 1927 blei det innlevert to anbud på fløtinga på Julussa. Ett fra de organiserte arbeiderne, et annet fra en fløterbas *Mellum*, som hadde skrevet ned ei liste over uorganiserte fløtere. Skogsarbeiderne hadde samtidig gjort det klart at de ville gå til kamp mot anbudssystemet. For borgerskapet betydde det at deres mest effektive våpen for å splitte skogsarbeiderne og derved skaffe seg størst mulig profitt, ville være tapt.

Elvestyret godtok sjølsagt det siste anbudet. De organiserte fløterne sammenkalte til et møte der de uorganiserte blei innbudt. Det viste seg da at fløterbasen Mellum ikke en gang hadde spurt disse arbeiderne, men bare i all hast hadde ført dem opp på lista. Samtlige fløtere som Mellum hadde ført opp, vedtok på møtet en resolusjon der de uttrykte sin solidaritet med de organiserte, og uttalte at arbeidet ikke ville bli utført av dem. Borgerskapets forsøk på å splitte skogsarbeiderne lyktes ikke. Tvert om, de sto mer samla enn noen gang.

STREIKEBRYTERE OG MILITÆRSTYRKER

Julussa-arbeiderne krevde nå forhandlinger, men kapitaleierne avlo. De forsøkte en ny måte å knekke arbeiderne på: med streikebrytere!

Mellum fikk i all hast raska sammen en gjeng med sersjanter, lærere, gårdbrukere og gårdbrukersønner som aldri før hadde hatt noen befatning med fløting.

ment og ganske usedvanlig voldsomt overfall på sakesløse mennesker, som intet annet har gjort enn å tjene brødet for seg og sine.»

Stemninga blant arbeiderne var nå kraftig skjerpa. Mange venta at harde kamper snart ville begynne. Ei Oslo-avis sendte på denne tida krigs-korrespondenten sin til Julussa.

DNA-ordføreren i Elverum dro nå til Julussa for å få i stand «forlik». Det blei oppnådd våpenhvile dagen etter.

Men i mellomtida hadde 130 militære dukket opp i Elverum. Borgerpressa sa at disse skulle holde vakt ved våpenlagrene på Terningmoen.

Etter dette følte kapitaleierne seg trygge. De brøt våpenhvilen, og fortsatte fløtinga.

Om kvelden dagen etter samla arbeidsfolk fra bygdene seg og dró gjennom skogene. Da de nådde dit streikebryterne lå, var de blitt 220 mann, av disse var 50–60 bevæpna. Dette var arbeidsfolk som hadde jobba i skogen om vinteren, flott tømmer om våren, og arbeidet på jordbruk om sommeren i opptil 30 år. Mange hadde gått arbeidsledige i 5 år. De hadde arbeiderbefolkningen bak seg, og sto samla til oppgjør med klassefienden.

Igjen trengte borgerskapet våpenhvile. Den sosialdemokratiske stortingsrepresentanten Sæter startet forhandlinger med lensmannen og ordføreren. Arbeidet blei innstilt, og arbeidernes krav om å fjerne politiet og streikebryterne blei innfridd. Forhandlinger kom i stand dagen etter, og det var helt klart at skogsarbeiderne ikke kom til å fire på krava.

Den eneste muligheten til å tvinge de revolusjonære arbeiderne på defensiven, var nå å forsøke å *splitte deres enhet*. DNA-ordføreren, en banksjef, lensmannen og en sakfører satte fram dette forslaget: «Fløterne (80 mann) indtar 10 mand til som uttas av fløternes chef Mellum.» De «fløterne» det her er snakk om var streikebryterne, og disse ville

